GERÇEĞİ BİLMEK

HARUN YAHYA

Şubat, 2001

İÇİNDEKİLER

YAZAR ve ESERLERİ HAKKINDA

Harun Yahya müstear ismini kullanan yazar, siyasi, imani ve bilimsel konularda pek çok eser vermiştir. Yazarın evrimcilerin sahtekarlıklarını, iddialarının geçersizliğini ve Darwinizm'in kanlı ideolojilerle olan karanlık bağlantılarını ortaya koyan çok önemli eserleri mevcuttur.

Müstear isim, inkarcı düşünceye karşı mücadele eden iki Peygamberin hatıralarına hürmeten isimlerini yad etmek için Harun ve Yahya isimlerinden oluşturulmuştur.

Yazar tarafından kitapların kapağında Resulullah'ın mührünün kullanılmış olmasının sembolik anlamı ise, kitapların içeriği ile ilgilidir. Bu mühür, Kuran-ı Kerim'in Allah'ın son kitabı ve son sözü, Peygamberimizin de hatem-ül enbiya olmasını remzetmektedir. Yazar da, yayınladığı tüm çalışmalarında, Kuran'ı ve Resulullah'ın sünnetini kendine rehber edinerek, inkarcı düşünce sistemlerinin tüm temel iddialarını tek tek çürütmeyi ve dine karşı itirazlarını tam olarak susturacak "son söz"ü söylemeyi hedeflemektedir. Çok büyük bir hikmet ve kemal sahibi olan Resulullah'ın mührü, bu son sözü söyleme niyetinin bir duası olarak kullanılmıştır.

Yazarın tüm çalışmalarındaki ortak hedef, insanlara Kuran'ın tebliğini ulaştırmak ve böylelikle onları Allah'ın varlığı, birliği ve ahiret gibi temel imani konular üzerinde düşünmeye sevk etmek ve bazı önemli konuları hatırlatmaktır.

Harun Yahya'nın eserleri Hindistan'dan Amerika'ya, İngiltere'den Endonezya'ya, Polonya'dan Bosna'ya, İspanya'ya ve Brezilya'ya kadar dünyanın pek çok ülkesinde beğeniyle okunmaktadır. İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca, Portekizce, Urduca, Arapça, Arnavutça, Rusça, Boşnakça, Uygurca, Endonezyaca gibi hemen her dile çevrilen eserler yurtdışında geniş bir okuyucu kitlesi tarafından takip edilmektedir.

Dünyanın dört bir yanında olağanüstü takdir toplayan bu eserler pek çok insanın iman etmesine, pek çoğunun da imanında derinleşmesine vesile olmaktadır. Kitapları okuyan, inceleyen her kişi, bu derin farklılığınve faydanın, eserlerdeki hikmetli, akılcı, kolay anlaşılır ve samimi üslubun farkına varmaktadır. Bu eserler süratli etki, kesin netice, itiraz edilemezlik, çürütülemezlik özellikleri taşımaktadır. Eserlerin her birinde hiç kimsenin reddedemeyeceği, samimi, açık, ispatlı bir anlatım vardır. Kuşkusuz bu özellikler, Allah'ın nasip ettiği bir hikmet ve anlatım çarpıcılığından kaynaklanmaktadır.

Bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda insanların görmediklerini görmelerini sağlayan, hidayetlerine vesile olan bu eserlerin okunmasının teşviki de elbette önemli bir hizmet olmaktadır.

Ne var ki bu değerli eserleri tanıtmak yerine, insanlara şüphe veren, karmaşa yaratan, hiçbir faydası olmayan eserlerin savunuculuğunu yapanlar da vardır. Bu kişiler müslümanların içinde bulundukları durumu, çektikleri eziyetleri düşünmelidirler. Dünyada süregelen zulüm ve kargaşalardan kurtulmanın tek yolunun Kuran ahlakının yaşanması ve

anlatılması olduğunu da unutmamalıdırlar. Bilmelidirler ki, yazarın eserleri bu hizmette öncü rol üstlenmiştir ve bu eserler, Allah'ın izniyle, 21. yüzyılda dünya insanlarını Kuran'da tarif edilen huzur ve barışa, doğruluk ve adalete, güzellik ve mutluluğa taşımaya bir vesile olacaktır.

OKUYUCUYA

Bu kitapta ve diğer çalışmalarımızda evrim teorisinin çöküşüne özel bir yer ayrılmasının nedeni, bu teorinin her türlü din aleyhtarı felsefenin temelini oluşturmasıdır. Yaratılışı ve dolayısıyla Allah'ın varlığını inkar eden Darwinizm, 140 yıldır pek çok insanın imanını kaybetmesine ya da kuşkuya düşmesine neden olmuştur. Dolayısıyla bu teorinin bir aldatmaca olduğunu gözler önüne sermek çok önemli bir imani görevdir. Bu önemli hizmetin tüm insanlarımıza ulaştırılabilmesi ise zorunludur. Kimi okuyucularımız belki tek bir kitabımızı okuma imkanı bulabilir. Bu nedenle her kitabımızda bu konuya özet de olsa bir bölüm ayrılması uygun görülmüştür.

Belirtilmesi gereken bir diğer husus, bu kitapların içeriği ile ilgilidir. Yazarın tüm kitaplarında imani konular, Kuran ayetleri doğrultusunda anlatılmakta, insanlar Allah'ın ayetlerini öğrenmeye ve yaşamaya davet edilmektedir. Allah'ın ayetleri ile ilgili tüm konular, okuyanın aklında hiçbir şüphe veya soru işareti bırakmayacak şekilde açıklanmaktadır.

Bu anlatım sırasında kullanılan samimi, sade ve akıcı üslup ise kitapların yediden yetmişe herkes tarafından rahatça anlaşılmasını sağlamaktadır. Bu etkili ve yalın anlatım sayesinde, kitaplar "bir solukta okunan kitaplar" deyimine tam olarak uymaktadır. Dini reddetme konusunda kesin bir tavır sergileyen insanlar dahi, bu kitaplarda anlatılan gerçeklerden etkilenmekte ve anlatılanların doğruluğunu inkar edememektedirler.

Bu kitap ve yazarın diğer eserleri, okuyucular tarafından bizzat okunabileceği gibi, karşılıklı bir sohbet ortamı şeklinde de okunabilir. Bu kitaplardan istifade etmek isteyen bir grup okuyucunun kitapları birarada okumaları, konuyla ilgili kendi tefekkür ve tecrübelerini de birbirlerine aktarmaları açısından yararlı olacaktır.

Bunun yanında, sadece Allah rızası için yazılmış olan bu kitapların tanınmasına ve okunmasına katkıda bulunmak da büyük bir hizmet olacaktır. Çünkü yazarın tüm kitaplarında ispat ve ikna edici yön son derece güçlüdür. Bu sebeple dini anlatmak isteyenler için en etkili yöntem, bu kitapların diğer insanlar tarafından da okunmasının teşvik edilmesidir.

Kitapların arkasına yazarın diğer eserlerinin tanıtımlarının eklenmesinin ise önemli sebepleri vardır. Bu sayede kitabı eline alan kişi, yukarıda söz ettiğimiz özellikleri taşıyan ve okumaktan hoşlandığını umduğumuz bu kitapla aynı vasıflara sahip daha birçok eser olduğunu görecektir. İmani ve siyasi konularda yararlanabileceği zengin bir kaynak birikiminin bulunduğuna şahit olacaktır.

Bu eserlerde, diğer bazı eserlerde görülen, yazarın şahsi kanaatlerine, şüpheli kaynaklara dayalı izahlara, mukaddesata karşı gereken adaba ve saygıya dikkat etmeyen üsluplara, burkuntu veren ümitsiz, şüpheci ve ye'se sürükleyen anlatımlara rastlayamazsınız.

Çeşitli eserlerimizde ayrıntılı olarak açıkladığımız "maddenin ardındaki sır" konusu, geniş bir okuyucu kitlesini etkilemiş ve bu kişilerin yaşadıkları hayat boyunca hiç farkında olmadıkları önemli bir gerçeği fark etmelerine vesile olmuştur. Bu, yeni bir felsefe ya da bir ideoloji değil, her insanın ister istemez içinde olduğu, yaşadığı, anlaşılması kolay, bilimin çeşitli alanlarında uzun yıllar önce ispatlanmış bir gerçektir.

Bu gerçeği; "Hayatımızı meydana getiren herşey ruhumuz tarafından idrak edilen bir algılar bütünüdür. Dünyamızı ve bütün varlığımızı anlamlı kılan şeyleri, kişileri, mekanları, olayları tıpkı bir rüya gibi, sadece görüntü olarak beynimizde algılayabiliriz, asılları ile muhatap olamayız" şeklinde özetlemek mümkündür. Samimi ve önyargısız bakan, derin düşünen bir insan kendisine bu konu anlatıldığında, bu büyük gerçeği kolay bir şekilde, kısa sürede kavramakta ve hayata geçirmektedir.

Ancak, alışkanlıkların, küçüklükten itibaren öğretilen bilgilerin oluşturduğu önyargıların ve çevrenin negatif yönde verdiği telkinlerin etkisinde kalmış olan okuyucular olması da muhtemeldir. Bunu düşünerek, bu kitabı çeşitli soruları olan üç okuyucuyla yapılan bir sohbet tarzında düzenledik. Böylece okuyucuların anlamakta veya kabul etmekte zorlandığı aşamalar, günlük hayatta karşılaştığımız çeşitli olaylardan alınan güncel örneklerle açıklanmış oldu. Okuyucular bu şekilde evde, işte, okulda, televizyon karşısında, kısaca hayatın her aşamasında, öğrendiklerini daha kolay düşünme ve uygulama imkanı bulacaklardır.

Her okuyucunun aklına takılan olası soruları da kapsayan bu konuşmada, her insan için yaşamın Allah tarafından ruhuna izlettirilen bir algılar bütünü olması, yaşadığımız hayatın bir nevi rüya gibi yaşanması, algılardan oluşan bu hayatın amacı gibi konulardaki sorulara cevaplar verilecek, gerçeği öğrenmek isteyen okuyucular bu konuda aradıkları cevapları bulacaklardır.

Gerçeklere samimi ve önyargısız olarak yaklaşan birçok kişinin yanında, gerçeği anladıkları, bildikleri halde kabul etmek istemeyen, bu gerçeği öğrenmenin getireceği sorumluluklardan kaçan kişiler de olacaktır. Bu tür görüşe sahip olanlar kitabı okuduklarında, gerçeklerden kaçarak, yalanlar ve hayaller üstüne kurulmuş bir dünyada yaşamayı kabullenmenin, aklı başında bir insan için ne kadar küçük düşürücü bir durum olduğunu daha iyi anlayacaklardır.

Unutulmamalıdır ki güzel olan gerçek olandır; bu yüzden gerçeklerden korkmanın ve kaçmanın hiçbir anlamı yoktur. İnsanın yepyeni bir bakış açısıyla, huzurlu ve mutlu bir hayata başlamak için samimi olarak biraz düşünmesi ve vicdanına başvurması yeterlidir. Kendini kandırarak hayallerin peşinden koşan insanlar, gerçeklerden kaçmak yerine, gerçeği anlamak ve öğrenmek için çaba gösterdiklerinde, aldatıcı bir dünyadaki sahte mutlulukların yerine, gerçek ve sonsuz bir mutluluğa kavuşmanın güzelliğini yaşayacaklardır.

UYARI

Bu kitapta okuyacağınız konular, hayatın ÇOK ÖNEMLİ bir sırrını içermektedir. Maddesel dünyaya bakış açınızı kökten değiştirecek olan bu konuyu, çok dikkatli bir biçimde ve sindirerek okumalısınız.

Burada anlatılacak olanlar yalnızca bir bakış açısı, farklı bir yaklaşım veya herhangi bir felsefi düşünce değil; dine inanan-inanmayan herkesin kabul edeceği, bugün bilimin de kanıtladığı kesin bir gerçektir.

GİRİŞ

"Maddenin ardındaki gerçek" konusu, aslında yeni keşfedilmiş, daha önce bilinmeyen bir konu değildir. Bu gerçek, Kuran'da bir kısım ayetlerde işaret edildiği gibi bazı ayetlerin daha iyi anlaşılmasında da anahtar rol oynamaktadır. Tarih boyunca, Allah tarafından gönderilen elçiler, derin düşünen, bilinçli insanlar, bu gerçeği toplumlara açıklamışlardır.

Yaptıkları bu açıklamalardan bir kısmına ait metinler günümüze kadar ulaşmıştır. Özellikle orjinal metinleri tahrif edilen hak dinlerin dejenerasyona uğramış farklı akımları, bu gerçeği mistik bir sır olarak muhafaza etmek istemişlerdir. Dolayısıyla Zerdüştlük, Budizm, Taoizm, Yahudilik, Hıristiyanlık gibi dinlerin elde kalan metinlerinde de bu gerçeği bulmak mümkündür. Eski Yunan felsefecilerinden Pisagor, Elea okulu, özellikle "Mağara İdesi"yle Eflatun ve onları takip eden birçok düşünür bu konuyu bir yönüyle açıklamışlardır. Daha sonraki dönemlerde de bu konu, değişik görüş ve yorumlar altında, samimi olarak düşünüp gerçeğin farkına varmış kişiler tarafından anlatılmış ve öğretilmiştir.

Maddeciliği yani tek mutlak varlığın madde olduğunu iddia eden materyalist felsefeyi savunan görüş ve zihniyetler tarafından örtülmeye çalışılan bu gerçek, İrlandalı bir din adamı ve filozof olan Berkeley tarafından 18. yüzyılda yeniden gündeme getirilmiş ve kendinden sonraki bütün düşünce dünyasını değiştirmiştir. Ancak Darwin'in evrim teorisini ortaya atmasından sonra maddeci görüşe sahip çevreler, özellikle de bunların bir nevi sözcüsü ve içlerinde en ateşlisi olan Bertrand Russell, bilimsel bir cevap veremediği Berkeley'i hakaret ve iftirayla gözden düşürmeye çalışmıştır. Ancak Russell, maddeci çevrelerin en güvendikleri düşünür olmasına ve bu görüşün en güçlü savunucusu olarak görülmesine rağmen bu gerçeği tamamen gözardı edememiş, Felsefenin Problemleri adlı eserinde durumu şöyle değerlendirmiştir:

> "...Berkeley, herhangi bir mantıksızlığa düşmeden, maddenin varlığını reddetmenin mümkün olduğunu ve eğer bizden bağımsız olarak bir şey mevcut olsa bile duyularımız tarafından algılanamayacağını, ispatlama onuruna sahiptir."[1]

Russell, her ne kadar aksini iddia etse de, yukarıdaki ifadeleri ile bu gerçeği aslında inkar edemediğini, hatta kabul ettiğini açıkça ifade etmektedir.

21. yüzyıla girerken, Einstein'dan başlayarak modern fizik, kuantum fiziği, astronomi, psikoloji, anatomi gibi bilim dallarında ortaya çıkan gelişmeler, materyalist dünya görüşüne sahip, eski bilim anlayışını savunan çevreleri derinden yaralamıştır. Fosil araştırmaları, genetik bilimi gibi alanlarda yapılan çalışmalarla Evrim teorisi çökmüş, optik, psikoloji gibi alanlarda yapılan çalışmalarla idrak sistemi çözülmüş, astronomi çalışmalarının sonunda Big Bang, yani evrenin ve maddenin bir başlangıcı olduğu keşfedilmiş, atom ve atomaltı parçalarının araştırılması ise bütün klasik fiziği tersine çevirerek, rölativiteyi yani zamanın izafi bir kavram olduğu gerçeğini ispatlamıştır.

Bilim alanında Allah'ın varlığını ve tüm evren üzerindeki sonsuz hakimiyetini sayısız kere teyit eden bu gelişmeler, taassubun ve önyargının temsilcisi olan materyalist düşünürleri çaresiz bırakmıştır. Bu çaresizlik günümüzde de devam etmektedir.

Televizyonda, okullarda, konferanslarda karşımıza çıkan birçok bilim adamı ve düşünür, dışımızdaki dünyaya ulaşmamızın mümkün olmadığını, beynimizde hissedilen algılardan ibaret bir hayatı yaşadığımızı bildikleri halde bilmezlikten gelmekte, insanlara bu gerçeği anlatmamakta, hatta sanki böyle bir gerçek hiç yokmuş gibi hareket etmektedirler.

Ancak gerçekleri görmezlikten gelmek bir çözüm değildir. Nitekim bu kitapta gerçeklerden korkmanın ve kaçmanın ne kadar faydasız olduğu, insanı ne tür zararlara uğratacağı vurgulanmakta ve bu şekilde davranan kişilerin ruh halleri ortaya konmaktadır.

Maddenin ardındaki sırrı öğrenmek, Allah'ın varlığı, sıfatları, kader, ruh, cennet, cehennem, sonsuzluk, zamansızlık gibi kavramların doğru bir şekilde anlaşılmasını da sağlayacaktır. Bu sayede okuyucular; "Allah nerede?", "Kader nedir?" "Ölümden sonra ne olacak?" gibi her gün karşılaştıkları soruların cevaplarını en doğru şekilde öğrenecek ve daha pek çok konuda aradıkları cevapları bu kitapta bulacaklardır.

Bu önemli amaçlardan söz ettikten sonra, kitapta konuşmacı olarak yer alacak kişileri tanıyalım.

Karşılıklı sohbet havasında geçen bu görüşmeye çeşitli çevrelerden katılan okuyuculardan ilkinin adı Sibel, halen bir üniversitede bilgisayar mühendisliği bölümüne devam ediyor. Sibel Hanım bu konuya çok ilgili olduğu için muhatap olduğu herşeyin beyin tarafından idrak edilen algılardan ibaret olduğunu anlamış. Ancak bu görüntülerin kaynağı konusundaki bilgilerini pekiştirmek, en doğrusunu öğrenmek istiyor.

İkinci okuyucunun adı ise Sabri, ülkemizin tanınmış bir ailesine mensup bir sanayici. Sabri Bey sahip olduğu herşeyin bir hayal gibi olduğunu, öldükten sonra onların da bir rüya gibi sona ereceğini öğrenmiş. Ama tam kavrayamadığı bazı konularla ilgili cevapları arıyor.

Üçüncü okuyucumuz olan Tolga ise yurt dışında biyoloji üzerine doktora yaptıktan sonra bir üniversitemizde asistan olarak çalışmaya başlamış. Bu konuyu bir arkadaşından duyan Tolga, bazı kitaplar okumuş ama konuyu tam bilmediği için aklında birçok soru işareti var. Bu konunun bilimsel yönü onu çok ilgilendiriyor.

Okuyucuların sorularını ise bu konuyu yıllar önce Harun Yahya'nın eserlerinden öğrenen, konu hakkında derinlemesine bilgi sahibi olan Murat cevaplıyor.

1. GÜN

Bu önemli sohbetin ilk günü, bir hafta sonu şehir dışındaki yazlık bir evde başlıyor.

MURAT: Evet arkadaşlar, gönderdiğiniz mektuplar sayesinde sizi yakından tanıma imkanı buldum. Mektuplarınızda çok isabetli sorular sormuştunuz. Aslında bu soruların cevapları tahmin etmediğiniz kadar açık ve anlaşılır. Sohbetimiz ilerledikçe bunu siz de göreceksiniz. Bazı teknik konuları açıklamak için yanımda bazı resimler ve şemalar da getirdim.

Şimdi ilk soruyu kim sormak ister?

TOLGA: Ben konu hakkında fazla bir şey bilmediğim için en baştan başlamayı teklif ediyorum. Okuduğum kadarıyla yaşadığımız hayatın bir görüntüden ibaret olduğu ve bizim dış dünya ile hiçbir zaman muhatap olamadığımız söyleniyor öyle değil mi?

MURAT: Doğru!

TOLGA: İlk önce bu görüntünün ne demek olduğunu anlatırsan çok sevinirim.

MURAT: Tolga, senin uzmanlık dalın biyoloji öyle değil mi?

TOLGA: Evet!

MURAT: Bu konuyu anlamak için beş duyumuzun nasıl çalıştığını bilmek yeterli. Biz lisede okuduğumuz biyoloji derslerini hatırlarken, Tolga sen de bu konuda uzman olduğuna göre, bize en başta "görme duyusu" olmak üzere beş duyunun nasıl çalıştığını basitçe anlatır mısın?

TOLGA: Teknik olarak çok kompleks ve detaylı bir sistem var. Duyu organlarını tek tek anlatmaya kalkarsak bu, saatler sürer. Her duyu organı kendi içinde çok karmaşık sistemlere sahiptir, mesela sadece işitme organı olan kulak için ciltler dolusu kitap yazılmıştır ancak bu kompleks sistemi kısaca özetlemek ve bir şema halinde anlatmak mümkün ve bu şema beş duyu için de geçerli.

Dışarıdan uyarı dediğimiz, yani bizim sinir uçlarımızı uyaran ışık, ses, tat, koku, sertlik gibi bir dış etki duyu organlarımız olan göz, kulak, dil, burun ve deriye ulaşır. Burada ilk aşama başlar, sinir uçları bu uyarıyı alıp sinirler boyunca yol alabilecek bir elektrik sinyaline çevirirler. İkinci aşama olarak bu elektrik sinyalleri beynin bu konuyla ilgili görme, işitme, koklama veya tatma merkezlerine taşınırlar. Son aşamada beyin bunları algılayarak uygun tepkiyi verir.

MURAT: Teşekkürler Tolga çok güzel anlattın. Evet sistem bu şekilde çalışır ancak özellikle idrak aşamasında yani hissettiğimiz şeyin ne olduğunu anlama aşamasında sistem daha da kompleks bir hale gelir. Mesela biz burada oturuyoruz ve göleti seyrediyoruz, gölete ve çevreye ait görüntü sinyalleri, etraftan gelen çiçek kokuları, duyduğumuz kuş sesleri, oturduğumuz masanın sertliği gibi görüntüyü oluşturan sayısız ayrıntı biraraya geliyor, hafızamızda saklı bulunan bilgilerle kıyaslanıyor ve bulunduğumuz ortam beynin ilgili merkezinde anlamlı bir hale geliyor. Tolga şimdi bize söyler misin, mesela şu karşıdaki ağacı gördüğümüzde nasıl bir işlem olur?

TOLGA: Çok basit, ağaca ait bilgiler, yani ağacın rengi, uzaklığı, boyutları ışık sayesinde gözüme taşınıyor. Gözün iç kısmında bu bilgiler elektrik sinyaline çevrilerek sinirlere iletiliyor, sinirler de bu bilgileri beynin görme merkezine taşıyorlar. Görme merkezine ulaşan bu sinyalleri de beyin bir ağaç olarak algılıyor.

MURAT: Yani bu ağaç şu an karşında mı duruyor yoksa beyninin görme merkezinde mi?

TOLGA: Tabii ki beynimdeki görme merkezinde.

SABRİ: Bir dakika. Tamam, ağacın görüntüsü benim beynimde olabilir ama ağaç da karşımda duruyor! Yani gidip o ağaçtan bir meyva kopartabilirim ya da ağaca yaslanıp gölgesinde oturabilirim, değil mi?

MURAT: Arkadaşlar lütfen acele etmeden konuları sırayla inceleyelim. Biraz düşünelim; ağacı ağaç yapan herşeyi, yani rengini, dallarını, yapraklarını beynimizin görme merkezinde algılarız, ağaca dokunduğumuzda ya da ondan bir meyva kopardığımızda hep beş duyumuzun yani görme, işitme, tat, dokunma ve koklamanın beynimize ulaştırdığı görüntüyü, sesi, tadı, kokuyu ve dokunma hissini yaşarız. Hiçbir zaman algılarımız dışında bir şeyle muhatap olamayız. Yani görme algımız olmazsa göremeyiz, işitme algımız olmazsa duyamayız. Aslında tüm yaşantımızı beş duyumuzla beynimizde algıladığımız şeyler oluşturur.

SABRİ: Tamam bunu kabul ediyorum ama bakın işte şu nefis kekleri uzanıp alıyorum ve afiyetle yiyorum. Ben bu keki yediğime ve hatta bu kek bana enerji verdiğine göre bunun aslı ile muhatap olamıyorum demek doğru olur mu? Biz aslı ile muhatap olmadığımız bir şeyden böyle bir tat alabilir miyiz?

MURAT: Aslında biraz önce ağaç örneğinde bunun cevabını vermiştik. Yani kek de, ağaç da, masa da sizin beyninizin algı merkezinde. Ama merak etmeyin! Biraz sonra konuşacağımız örnekler bu konuyu daha da anlaşılır hale getirecek!

Şimdi kısaca özetleyecek olursak: Dünya hakkında bildiğimiz herşey duyularımızın bize ilettiği sinyallerden ibarettir. Bu sinyallerin beyne taşıdığı bilgiler dışında "Acaba bunların aslı nasıl bir şeydir, asılları ile bizim gördüklerimiz tamamen aynı özellikte midir?" gibi sorulara hiçbir zaman cevap veremeyiz; çünkü duyularımızı aşarak dışarı çıkmamız mümkün değildir. Bu yüzden ömrümüz boyunca beynimizin içinde, duyu organlarıyla algılanan bir dünyayı seyrederiz. Bakın, ünlü filozof Russell da, Felsefenin Problemleri adlı kitabında, bu problemle karşılaşınca ortaya nasıl bir durum çıktığını şöyle vurguluyor:

> "Daha da ileri gitmeden önce şimdiye kadar keşfettiklerimizi değerlendirmek iyi olacak. Şu ana kadar belli oldu ki, duyularımız tarafından bilindiği farzedilen herhangi bir nesneyi ele aldığımızda, duyularımızın bize doğrudan aktardığı bilgiler, bizden bağımsız bir nesne hakkındaki gerçek değil, biz ve obje arasındaki ilişkilere bağlı duyu verilerindeki gerçekliktir. Bu yüzden, doğrudan gördüğümüz ve hissettiğimiz şey, bir 'görünüş'ten başka bir şey değildir ve biz bu görünüşün arkada duran bir 'gerçeğin' belirtisi olduğuna inanırız. Ama eğer gerçek olan gördüğümüz şey değilse, bir gerçeklik olduğunu bilmemiz mümkün mü?"[3]

SİBEL: Bir örnek verebilir miyim? Benim bilgisayar bölümünde okuduğumu biliyorsunuz, bu yüzden konuya hiç de yabancı olmadığımı tahmin etmişsinizdir. Bu konu benim ilgi alanıma giriyor. Belki bize biraz geç ulaşıyor ama teknolojinin çok gelişmiş olduğu ülkelerde eğlenceye ve eğitime yönelik birçok araç yapılıyor. Bunların büyük bir kısmında insan beyninde üç boyutlu görüntü oluşturan bilgisayar programlarının kullanıldığını siz de bilirsiniz. Bugün bütün çocukların başından kalkamadığı üç boyutlu bilgisayar oyunlarında esas amaç, beş duyuyu etkileyerek çocuklara hayali bir ortamda gerçek hayat etkisi vermektir. Nasa'daki astronotlardan mimarlara, mühendislere kadar birçok meslekte eğitim, simülasyon denilen üç boyutlu görüntülerle yapılıyor. Bu simülasyonlarla yapılan uçuş eğitimindeki bir pilot gerçek hava koşullarıyla bilgisayarın ona yaşattığı hayali hava koşullarını ayırt edemiyor. Seyrettiğimiz yabancı bilim kurgu filmlerinin büyük bir kısmı insan hayatının görüntülerden oluşmasını veya beyinde oluşturulan sanal dünyaları konu olarak kullanıyor.

TOLGA: Sibel doğru söylüyor! Bilim dünyasındaki durum da farklı değil. Beş on sene evvel fazla önem taşımayan bu konu, bugün çok önemli bir hale geldi. Bu yönde o kadar yoğun çalışmalar var ki hiç olmayan bir dünyayı bilgisayarda elektrik sinyali olarak oluşturup insanlara bu sinyallerle istenilen görüntüyü yaşattırmak gittikçe kolaylaşıyor. İnsanlar da buna çok alıştılar. Fizik, atom ve biyoloji konularında yapılan yoğun araştırmaların büyük bir kısmını da bu konu oluşturuyor.

MURAT: Çok haklısınız! Teknolojideki gelişmeler insanın bu konuyu daha çabuk anlamasını sağlayacak yeni örnekler ortaya koyuyor. Ancak şunu da belirtmeliyim ki, samimi ve önyargısız bakınca bu konuyu kavramak son derece kolay. Bu verdiğiniz örneklerin hiçbirini bilmesek bile bir şey değişmez, çünkü durum son derece açık. Daha önce bu konu üzerinde hiç düşünmemiş ya da bu konudan hiç haberi olmamış bir insanın öğrendikleri karşısında ilk anda biraz tepki göstermesi mümkün. Doğduğumuz andan itibaren doğru olarak kabul ettiğimiz bir şeyin açıklamasının aslında bizim bildiğimizden çok daha farklı olduğunu öğrenmek, bazı insanlarda çeşitli tepkilere yol açabiliyor. Ancak kişinin asıl amacı doğruyu öğrenmekse, gerçekleri direnmeden kabul etmesi gerekir.

Bu yüzden her gün yaşadığımız örnekler, bu gerçeği daha iyi kavramamızı sağlayacaktır. Ayrıca konunun teknik olarak açıklanması yetmez. Bunun da ötesine gidip bizi ne gibi sonuçlara ulaştırdığına bakmamız gerekiyor.

SABRİ: Aslında ben şu ana kadar anlattıklarınızı gayet iyi anladım. Ama sizin de söylediğiniz gibi bu konu bizi nereye ulaştıracak çok merak ediyorum. İnsanın bir anda böylesine yabancı olduğu bir konuya alışması biraz zor oluyor.

MURAT: Bence de hepiniz içinde bulunduğumuz durumu gayet iyi anladınız, bu zaten öyle anlaşılması zor bir şey değil. Bilimsel olarak da kabul edilmiş açık bir gerçek. Ancak bu konuda kesin kanaatinizin gelmesi gerekiyor, bu yüzden konuyu bir başka açıdan daha inceleyelim. Şimdi Sibel, bize seni çok etkileyen ve unutamadığın bir rüyanı anlatır mısın?

SİBEL: Daha dün akşam bir rüya gördüm ve çok etkilendim: ...ormanda vahşi hayvanların saldırısına uğruyorum. Can havliyle ormanın patika yollarından var gücümle kaçarken ayağım çalılara takılıyor, düşüyorum. Aradaki mesafe bu düşme neticesinde daha da kısalıyor. Ormandaki bir kulübeye giriyorum. Kapıyı kapatıyorum ve içeriden kilitliyorum. Fakat vahşi hayvanlar pencereden girmeye çalışıyorlar. Orada elime geçirdiğim bir demir çubukla ümitsizce kendimi savunmaya, vahşi hayvanları kaçırmaya çalışıyorum. Tam bu sırada dışarıdan gelen korna sesi ile uyandım. Derin bir nefes alıp gördüğüm şeyin bir rüya olduğuna şükrettim.

MURAT: Yaşadığımız hayatla uyurken gördüğümüz rüyalar arasında ne fark var? Belki de bunu hiç düşünmediniz hatta aklınıza bile gelmedi, ama rüyalar bu konuyu anlamakta bize çok yardımcı olacak. Bir rüya bizi çok etkilese bile günlük hayatın içine daldığımız andan itibaren hem etkisini hem de netliğini kaybeder. Biraz önce kan ter içinde bir kabustan uyanan bir insan, beş dakika sonra kahvaltısını yaparken rüyanın sarsıcı etkisinden kurtulmuş durumdadır. Ya da güzel bir rüya görürken okula gitmesi için uyandırılan bir çocuk, rüyadaki mutluluğunu yüzünü yıkarken çoktan kaybetmiş durumdadır.

Rüyadaki olaylar bazen o kadar etkilidir ki insanlar kimi zaman uyanınca yaşadıklarının gerçek olup olmadığını düşünürler. Aslında uyandıktan sonra yaşadığımız hayatla uyurken gördüğümüz rüyalar arasında teknik olarak hiçbir fark yoktur. Bir insan rüya sırasında, uyanıkken yaptığı şeylerin hepsini yapabilir; konuşur, yemek yer, nefes alır, koşar, güler, ağlar, yaralanır, araba kullanır. Günlük hayatının bir kopyası olan rüya ortamında herşey zaten bildiği ve alışık olduğu şekliyle vardır. Bu yüzden rüyadaki olaylara sanki onlar gerçekmiş gibi tepki verir. Bazen korku dolu bir rüyadan çığlık atarak uyanır bazen de gördüğü güzel bir rüyadan hiç uyanmak istemez.

SABRİ: Ben de geçen ay gerçeğe benzer bir rüya görmüştüm. Rüyamda sürat motoru ile denizin sularını yara yara sahilde turlar atıyordum. Komşular deniz kenarında toplanmış, yeni aldığım tekneyi hayranlıkla seyrediyor ben de onları etkilemek için daha çok gaza basıyordum. Denizin kokusunu, süratten meydana gelen sert rüzgarı ne kadar net hissettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Motorun gücü yüksek olduğu için yer-gök motorun uğultusu ile inliyordu. Denizin suyu motor tur attığında zaman zaman üzerime sıçrıyor, gözlüğümün camına sıçrayan su damlalarını silmek mecburiyetinde kalıyordum. Son sürat giderken motorun altı bir kaya parçasına çarptı ve tekne batmaya başladı. Kendimi denize attım ve zar zor sahile kadar yüzerek kurtuldum. Uyandığımda ise, rüyanın etkisiyle kan ter içindeydim, uzun bir süre kayığa bile binemedim.

MURAT: Rüyada yaşadığımız olaylar ne kadar gerçekçi değil mi? Şimdi rüyalarınızdaki ayrıntıları hatırlamaya çalışın. Örneğin Sabri Bey, motorla giderken hissettiğiniz ayrıntıları; sesleri, renkleri, kokuları hatta rüyada yaşadığınız korku, açlık, neşe, sevgi gibi duyguları uyanıkken yaşadığınız hallerinden ayırt edebilir misiniz?

SABRİ: Herhalde edemem.

TOLGA: Sizi bilmem ama ben geçen gün gördüğüm rüyayla gerçek hayatı birbirine karıştırdım. O akşam erkenden uyumak istedim çünkü ertesi gün ailece Adalar'a yemek yemeye gidecektik. Kız kardeşim de kendi odasına uyumaya gitti. Yorgun olduğum için hemen uykuya daldım. Rüyamda kardeşimden yeni gömleğimi yıkamasını ve ütülemesini rica ettim. O da hem pantalonumu ütüledi hem de gömleğimi yıkayıp ütüledi. Bütün safhalarını gördüğüm bu işlemleri hep yakından takip ediyor, bizzat başında duruyordum. Aysun, sabah kalktığımda hazır olacak şekilde istediklerimi yerine getirmişti. Sabah uyandığımda gördüklerim rüya mı, gerçek mi tam emin olamadım. Yani gerçekten kardeşim eşyalarımı ütülemiş miydi, yoksa bu bir rüya mıydı? Biraz düşünüp gerçek olduğuna kanaat getirdim ve gidip kız kardeşime teşekkür ettim. Kardeşim şaşırınca anladım ki bunların tümü rüyamdaki bir olaydı. Hemen lafı değiştirdim.

MURAT: Evet, çok doğru söylüyorsun, bazen rüyalar o kadar gerçek gibi olur ki insan, gerçek hayatla karıştırır. Ayrıca şunu tekrar tekrar hatırlatmak istiyorum: Rüya görürken hissettiklerimizle uyanınca hissettiklerimiz arasında hiçbir fark yoktur. Her iki durumda da aynı uyarılara aynı tepkileri veririz. Yani yemek yiyince tadını hisseder ve doyarız, tehlikeli bir durumda korkup kaçarız, neşeli bir durumda gülüp eğleniriz. Zaman zaman ilginç olaylar yaşasak da, hisler hiç değişmez.

SABRİ: Evet buna kesinlikle katılıyorum. Şu an bile denizde yüzerek kurtulmaya çalıştığım anda suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyor ve hatta hissedebiliyorum.

MURAT: Ancak tüm bunlardan daha da ilginç olan şey, rüyalarımızda yaşadığımız bu olayları nasıl gördüğümüzdür. Tolga sen söyler misin rüyalarımızı nerede görüyoruz?

TOLGA: Bu sorunun cevabı çok kolay. Elbetteki rüyaları da beynimizde görüyoruz. Yani günlük yaşamda nasıl herşeyi beynimizin algı merkezlerinde yaşıyorsak, rüyada da bu şekilde yaşıyoruz. Teknik olarak bir farklılık yok.

MURAT: Buraya kadar anlatılanları dinlediniz. Peki Sabri Bey siz söyleyin, gece gözümüz kapalı olduğu halde, karanlık beynimizin içinde bu kadar net ve renkli bir dünya nasıl oluşuyor? Güneş nasıl parlıyor, çiçekler nasıl rengarenk, deniz nasıl masmavi oluyor ve gözümüz kapalıyken bunları nasıl görebiliyoruz? Görmek için göze ihtiyacımız yok mu?

SABRİ: Bu sorulara verebilecek cevabım yok. Ne demek istediğini anladım. Az önce anlattığım rüya da bunun delili.

MURAT: Biz dışarıdan bir uyarı almasak da, bir başka deyişle dünya dediğimiz şeye ait uyarılar yani ışık, renk, boyut gibi özellikler doğrudan duyu organlarımıza gelmese bile görüp hissedebiliriz. Bütün bu algılama işlemleri sırasında bir dünyanın oluşması için duyu organlarının dışarıdan getirdiği sinyallere ihtiyacımız yok. Çünkü gören göz değildir, ya da duyan kulak değildir. Mesela bütün bu algılar suni olarak üretilip doğrudan beynimizin ilgili merkezlerine ulaştırılsa, hiç olmayan bir keki yer, hiç olmayan bir ülkeye gider, hiç olmayan bir çiçeği koklar ve bunların hayal olduğunu da anlayamazdık.

SABRİ: Nasıl yani?

MURAT: Mesela doyduğumuz zaman midemiz beynimize bir sinyal yollayarak dolduğunu bildirir. Eğer biz aynı sinyali hiç yemek yemeden beyne yollasak yine kendimizi doymuş hissederdik. Biraz önceki örnekte olduğu gibi, bir ağaca baktığınızı farz edin. Gözünüzün beyne gönderdiği ağaçla ilgili sinyaller vardır. Bunların aynısını biz suni olarak üretip ilgili sinirlere ulaştırsak, göze ihtiyaç olmadan da yine aynı ağacı görürdünüz.

TOLGA: Aslında biraz önce verdiğimiz sanal dünya örnekleri bu konuyu tam olarak açıklıyor. Bakın ben bu konuyu biraz daha genişletip birkaç örnek daha vereyim, iyice anlaşılması için.

Bildiğiniz gibi teknolojinin ilerlemesiyle birlikte simülatör denen sistemler pek çok alanda kullanılmaya başlandı. Takılan gözlüklü bir başlık ve eldiven bağlantısıyla hayali bir ortam oluşturulabiliyor ve bunları kullanan kişi bu ortamları aynen gerçek gibi yaşayabiliyor. Simülatörlerde kişinin eline taktığı eldiven, içindeki mekanizmanın etkisiyle parmak uçlarından beynine sinyaller gönderiyor ve bu sinyaller neticesinde kişi örneğin bir kediye dokunduğunu zannediyor. Ancak bu mekanizmanın benzeri kafasına taktığı kaskta da bulunuyor. Algının kusursuz olabilmesi için kasktan kişinin beynine sinyaller gidiyor ve bu sinyaller neticesinde kedinin görüntüsü de beyinde oluşuyor. Bunun yanı sıra kişiye kedinin sesi de dinletiliyor. Böylece hem görüntü hem ses hem de dokunma hissiyle algıda mükemmellik elde ediliyor. Ortada tek bir kedi bile yokken, kişi gerçekten bir kediyle karşı karşıya olduğunu zannediyor.

SABRİ: Şimdi anladım!

SİBEL: Ben de anladım. Düşünsenize, anlattığım rüyayı görürken birisi rüyama girse ve bana "korkma, bir rüya görüyorsun, bunların hiçbiri gerçek değil, şu anda yatağında yatıyorsun, beyninin içindeki şeyleri seyrediyorsun" dese, onu çok sert bir şekilde tersler, bana vakit kaybettirdiği için de kızardım. Evet şimdi daha iyi anlıyorum, gece gördüğümüz rüyadaki görüntülerle, uyanınca görmeye devam ettiğim görüntüler arasında bilimsel olarak da, mantıksal olarak da bir fark yok. Zaten bilgisayarlarla, simülatörlerle böyle üç boyutlu ve gerçekçi görüntüler yapıp hiç olmayan bir ortamı insanlara yaşatmak artık sıradan bir olay haline gelmiş durumda.

Bu, bana geçen gün seyrettiğim bir filmi de hatırlattı. Belki siz de izlemişsinizdir. Filmin konusu şu an konuştuğumuz örnekle aynıydı. Filmin kahramanları bir makinaya bağlanıp bilgisayar yardımıyla çok farklı mekanlarda, çok farklı şeyler yaparlarken buluyorlardı kendilerini. Örneğin, bir spor salonunda Uzakdoğu sporları yaptıklarını zannediyorlardı. Ama o sırada dar bir odada, bir koltukta oturuyor durumdaydılar. Üstelik filmin bir yerinde bir oyuncu başroldeki kişiye gördüğü şeylerin aslında görüntü olduğunu, o anda bir bilgisayara bağlı olduğunu, içinde dolaştıkları bütün şehrin, insanların, bilgisayar tarafından hazırlanmış görüntüler olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Filmdeki kahraman inanmayınca bilgisayar bütün görüntüyü donduruyor, o zaman oyuncunun kanaati geliyordu.

TOLGA: Evet, o filmi ben de seyrettim ama hiç bu açıdan düşünmemiştim.

SABRİ: Murat, ben de anladım ama bu konuyu biraz daha açar mısın? Ne kadar çok örnek verirseniz o kadar iyi anlaşılıyor!

MURAT: Elbette! Bak şimdi senin rüyana dönelim, rüyanda denizde yüzerken suyun soğukluğunu, suyun kaldırma gücünü, ağzına kaçan deniz suyunun tuzlu tadını, denizin kokusunu, kulaç atarken meydana gelen yorgunluğunu, dalgaların, martıların sesini, kulaç atarken sudan çıkan sesleri, yüzerken suda meydana gelen dalgalanmayı, köpürmeyi ve daha yüzlerce, binlerce detayı topluca hissetmedin mi?

SABRİ: Evet.

MURAT: Bu kadar çok ve alışık olduğun ayrıntı yüzünden görüntünün gerçek olduğuna tam ikna oldun değil mi?

SABRİ: Evet.

MURAT: İşte dünya hayatı da rüyadaki algılar bütünü gibi ve hatta daha da fazla inandırıcıdır. Algıladığımız uyarılar o kadar fazla, detaylı ve nettir ki birçok kişi, aksine ihtimal dahi vermeden, ömrünün sonuna kadar gördüğü herşeyin aslıyla muhatap olduğunu zannederek yaşar. Ta ki ölünceye kadar... Oysa aynı şey rüyan için de geçerli. Demin de konuştuk, rüyanda da girdiğin denizin, oturduğun koltuğun aslıyla muhatap olduğunu zannediyorsun. Kısacası iyi düşünürsen rüyanda yaşadığın şeylerin de, uyanınca yaşadığın hayatın da aynı görüntülerden oluştuğunu anlarsın.

SABRİ: Bunu anlıyorum ama rüyadan uyanınca dünyaya geri dönüyorum. Yani gerçek dünya, ben rüya görürken olduğu yerde duruyor. Bu yüzden algıların dışındaki maddi dünyanın varlığı ortada değil mi?

MURAT: Aslına bakarsan maddi dünya dediğimiz şey, hakkında hiçbir bilgimiz olmayan, nasıl bir şeye benzediğini de asla öğrenemeyeceğimiz bir mekandır. Algılarımız dışında, kendi başına bir maddeyi biz asla göremez ve ona asla dokunamayız. İnsan, gözünü açtığı günden itibaren hep algılarla muhatap olur; okulu, ailesi, oyuncakları, yediği yemek, bindiği araba, arkadaşları, karşısındaki güzel bir manzara, evi, odası, işyeri yani hayatını oluşturan herşey beyninde seyrettiği bir filmden ibarettir. İnsan duyularından asla sıyrılamayacağı için dışarıda ne var diye gidip bakması, görmesi de mümkün değildir. Bu yüzden aslında her insan ömrü boyunca beyninin içindeki dünya görüntüsüyle muhatap olarak yaşar.

SABRİ: Ama insanlar aya gidiyor ya da ben uçağa binip başka şehre gidebiliyorum, demek ki bir mesafe var!

MURAT: Aslında mesafe, derinlik, büyüklük gibi kavramlar da görüntünün bir parçasını oluşturuyor. Basit örneklerle bunu anlamak mümkün. Gece rüyanda ayı ve yıldızları görebiliyor musun? Ya da anlattığın rüyada olduğu gibi tekneye binip dolaşabiliyor musun?

SABRİ: Evet…

MURAT: Rüyandaki ay ve yıldızlar uyanık halinde gördüğün yıldızlarla aynı mesafede değil mi?

SABRİ: Evet ama…

TOLGA: Ben cevap verebilir miyim? Bunu optik dersinde okumuştuk! Mesafe dediğimiz şey bir çeşit üç boyutlu görme şeklidir. Görüntülerde mesafe ve derinlik hissini uyandıran şey perspektif, gölge ve hareket dediğimiz unsurlardır.

MURAT: Çok doğru! Optik biliminde boşluk (space) algısı denilen bu algı şekli de renk algısı gibi çok karmaşık sistemlere sahiptir ama basit bir dille anlatmak gerekirse şöyle söyleyebiliriz: Aslında gözümüze gelen görüntü sadece iki boyutludur. Yani yükseklik ve genişlik ölçülerine sahiptir. Göz merceğine gelen görüntülerin boyutları ve iki gözün aynı anda iki farklı görüntü görmesi derinlik ve mesafe hissini oluşturur. Yani bizim her bir gözümüze düşen görüntü diğer göze gelen görüntüden açı, ışık gibi unsurlar açısından farklıdır. Beyin bu iki farklı görüntüyü tek bir resim haline getirerek derinlik ve mesafe hissini oluşturur.

Hadi bunu daha iyi anlamak için bir deney yapalım. Tolga sen denek olur musun?

TOLGA: Memnuniyetle!

MURAT: Önce sağ kolunu iyice ileri uzat ve işaret parmağını göster. Şimdi gözlerini parmağına odaklayıp sırayla sağ ve sol gözlerini kapatıp aç. İki gözüne farklı iki görüntü geldiği için parmağının hafifçe yer değiştirdiğini veya kaydığını göreceksin. Şimdi gözünü sağ işaret parmağında odaklamaya devam ederken sol işaret parmağını mümkün olduğu kadar gözlerine yaklaştır. Yakında olan parmağının çift görüntü oluşturduğunu fark edeceksin, bu ise algı sisteminde uzaktaki parmağından farklı bir derinlik oluştuğunun delilidir. Şimdi bu durumdayken gözlerini sırayla kapatıp açarsan yakındaki parmağın daha fazla yer değiştirdiğini göreceksin çünkü iki göze düşen görüntülerin farkı artmıştır.

TOLGA: Evet doğru söylüyorsun!

SİBEL: Ben de yaptım…Şimdi aklıma geldi, üç boyutlu film yaparken de bu teknik kullanılıyor; iki farklı açıdan çekilen görüntü aynı ekran üzerine yansıtılıyor. Seyirciler renk filtresi veya polarize filtreli özel gözlükler takıyorlar. Gözlüğün camındaki filtreler iki görüntüden birini yakalıyor, beyin bunları birleştirip üç boyutlu görüntü haline getiriyor öyle değil mi?

MURAT: Doğru! Şimdi başka bir deney yapalım. Sibel, tek gözünü kapatıp etrafına bakar mısın? Derinlik algılamaya devam ediyorsun değil mi? Peki üç boyut gibi keskin bir algı nasıl oluyor da tek, iki boyutlu bir retinada oluşabiliyor?

Bunun cevabı, tek gözle bakıldığında etkili olan derinlik unsurlarında saklıdır.

İki boyutlu bir retinada derinlik hissinin oluşması, iki boyutlu bir resimde gerçekçi bir derinlik hissi oluşturmaya çalışan ressamın kullandığı tekniğe çok benzer. Bazı ressamlar bu derinlik hissini oluşturmada çok başarılıdırlar. Derinlik hissini oluşturan bazı önemli unsurlar vardır, bunlar: nesnelerin üst üste yerleşmesi, atmosfer perspektifi, doku değişimi, doğrusal perspektif, boyut, yükseklik ve harekettir. Size bunlarla ilgili resimler de getirdim.

MURAT: Üst üste gelen görüntüler derinlik hissinin oluşmasında çok önemli bir unsurdur. Sabri Bey deney sırası sizde. Şimdi şu iki kalemin birini bir elinize diğerini de öbür elinize alın. Gözlerinizin biraz uzağında tutun ama üst üste gelmesinler. Şimdi bir kalemi azıcık uzaklaştırın ve tek gözünüzü kapatın. İki gözle bakmayınca hangisinin daha uzakta olduğunu anlamak ne kadar zor değil mi?

SABRİ: Evet haklısın!

MURAT: Şimdi bir gözünüz kapalı olarak iki kalemi birbirine yaklaştırın ve bir tanesini diğerinin üstüne getirin, şimdi derinlik ve mesafe daha kolay ölçülüyor değil mi?

SABRİ: Doğru!

MURAT: Çok ünlü bir Amerikalı psikolog olan James J. Gibson, doku değişiminin derinlik hissinde ne kadar önemli olduğunu ilk olarak anlayanlardandı. Dolaştığımız yüzey, yol ya da çiçeklerle dolu bir tarla aslında bir dokudur. Bize yakın olan dokular daha detaylı, uzakta kalanlar ise daha silik gözükür. Bu yüzden bir doku üzerine yerleştirilen nesnelerin mesafesi hakkında yargıda bulunmak daha kolaydır.

SİBEL: Sen bunu söyleyince dün gördüğümüz ayçiçeği tarlası aklıma geldi, bütün bunları birleştirdiğimde, tarlanın bana neden uçsuz bucaksız göründüğünü daha iyi kavrıyorum.

MURAT: Ayrıca burada gölge ve ışık unsurları da devreye girerek üç boyutlu görüntüyü tamamlar. Mesela ressamların yaptığı resimleri hayranlıkla seyretmemizin nedeni, gölge ve perspektif unsurlarını kullanarak resme verdikleri derinlik ve gerçekçilik hissidir. Perspektif, uzaktaki şeylerin gören kişiye göre yakındaki şeylere oranla daha küçük olarak gözükmesinden kaynaklanır. Mesela bir manzara resmine baktığında uzaktaki ağaçlar küçük, yakındaki ağaçlar büyük gözükür ya da arka plandaki dağ görüntüsü ön planda duran insan görüntüsünden daha küçük çizilir. Doğrusal perspektifte ise ressamlar paralel çizgileri kullanırlar. Mesela tren rayları ufuk çizgisinde birleşerek mesafe ve derinlik hissini oluşturur.

SİBEL: Sonuçta mesafe ve derinlik dediğimiz şeyin de beynimizde oluşan bir algı olduğu ortaya çıktı!

MURAT: Doğru, işte bu unsurların görüntüde üstün bir ilim ve sanatla kullanılmış olması ve sayısız miktarda ayrıntının biraraya gelmesi sonucunda, ortaya algılarımızdan oluşan ama çok gerçekçi ve inandırıcı bir dünya çıkıyor.

SABRİ: Yani şey gibi mi? Eskiden siyah-beyaz televizyonlarda karlı görüntüleri seyrederdik ama o kadar etkileyici olmazdı, şimdi sinemaya gidince iyi çekilmiş bir film olursa insan kendini kaptırıyor sanki gerçekmiş gibi hissediyor. Geçen gün ailece dinozorları anlatan üç boyutlu bir filme gittik, filmi seyretmemiz için birer tane üç boyut gözlüğü verdiler, ben bile dinozorları canlı zannettim, hele çocukları hiç ikna edemedim. Sanki canavarlar sahneden çıkıp üzerimize gelecek gibi oluyordu.

MURAT: Evet Sabri Bey, haklısınız. Bir görüntüde ayrıntılar, yani ışık, gölge, boyutlar ne kadar ayrıntılı işlenirse o görüntü o kadar gerçekçi olur ve duyularımızı aldatır. Böylece biz üçüncü boyut olan derinlik ve mesafe varmış gibi hareket ederiz. Halbuki bütün görüntüler bir film karesi gibi tek bir satıh üzerinde bulunur. Beynimizdeki görme merkezi 1cm^3'lük bir hacme sahiptir, yani bir nohuttan bile küçük! Bütün o uzak mesafeler, uzaktaki evler, gökteki yıldızlar, ay, güneş, havada uçan uçak, kuşlar gibi görüntüler bu küçük mekanda yer alır. Yani sizin bakıp binlerce kilometre yukarıda dediğiniz bir uçakla, elinizi uzatıp tutabildiğiniz bardak arasında teknik olarak bir mesafe yoktur, tümü beyninizdeki algı merkezinde tek bir satıh üzerindedir.

SABRİ: Bu konuyu ben de anladım. Görüntü, ses, tat gibi, mesafe ve derinlik hissinin de beynin bir özelliği olduğu konusunda bir şüphem kalmadı. Ancak bu neyi değiştirir, ben onu tam anlayamadım. Yani herşeyin görüntüsünün beynimde olması ne fark eder?

MURAT: O zaman şu sorulara cevap verin: Algılar dışında, kendi başına maddi bir dünya ile muhatap olduğumuzu neye dayanarak iddia edebiliriz? Herşeyin aslı ile karşı karşıya olduğumuz konusunda bir delilimiz var mı?

SABRİ: Dur biraz düşüneyim… Şu ana kadar konuştuklarımızı göz önünde bulundurursak elimizde bir delil olmadığı ortaya çıkıyor. Ama bu görüntülerin kaynağı olan somut, mutlak maddi nesneler olmalı, öyle değil mi?

MURAT: Sabri Bey, sizin mutlak madde dediğiniz şey nedir ?

SABRİ: İşte elle tuttuğum gözle gördüğüm, tek başına var olan, boşlukta yer kaplayan, kütlesi ve hacmi olan herşey.

MURAT: Mesela şu ileride duran sizin arabanız maddi bir nesne midir?

SABRİ: Evet.

MURAT: Arabayı madde yapan özellikler nelerdir?

SABRİ: Yapımında kullanılan metaller, boyalar sonra büyüklüğü ve ağırlığı gibi şeyler.

MURAT: O halde demin konuştuğumuz şeylere geri dönersek, algılarımızın bize ulaştırdığı araba görüntüsünden renk, sertlik, ışık, derinlik gibi sadece algıyla ortaya çıkan hisleri kaldırırsak geriye ne kalır? Daha doğrusu şöyle soralım: Duyu organlarınızdan beyninize giden sinirleri kessek veya bir süre durdursak, karşınızda ne kalır?

SABRİ: Hiçbir şey!

MURAT: Size burada hemen Bertrand Russell'dan bir alıntı aktarmak istiyorum. Bu, şu ana kadar konuştuklarımızı zihninizde daha da iyi canlandıracaktır. Russell bu konuda şunları söylüyor: "…Parmaklarımızla masaya bastığımız zamanki dokunma duyusuna gelince, bu, parmak uçlarındaki elektron ve protonlar üzerinde bir elektrik etkisidir. Modern fiziğe göre, masadaki elektron ve protonların yakınlığından oluşmuştur. Eğer parmak uçlarımızdaki aynı etki, bir başka yolla ortaya çıkmış olsaydı, hiç masa olmamasına rağmen aynı şeyi hissedecektik."[4] Yani siz arabanıza dokunduğunuzu düşündüğünüzde bu, parmak uçlarınızdaki elektron ve protonların beyninize ilettiği sinyallerdir.

Bu konuyu rüyalarla da açıklamak mümkündür. Sabri Bey, rüyada gördüğümüz araba görüntülerinin maddi gerçeklikleri var mı? Kendi arabanızı rüyanızda görseniz, aynı şeyi söylemeyecek misiniz?

SABRİ: Elbette ki yok, dolayısıyla söylediğinizi kabul ediyorum. Buradan da anlıyoruz ki, madde denilen şeyin gerçeğinin ne olduğunu tam olarak bilmiyoruz.

MURAT: Merak etmeyin Sabri Bey, bunu hiç kimse bilmiyor. Madde denilen herşey sadece birer algıdır bizim için. Algılarımız bize sadece renk, ışık, tat, koku gibi görüntüyü oluşturan hisleri ulaştırır ama bunlardan ayrı olarak madde diye bir şey hakkında bir bilgi ulaştırmazlar. Bu yüzden biz, dışımızdaki dünyanın gerçekte nasıl olduğunu hiçbir zaman bilemeyiz. Bilimin ulaştığı sonuç da budur. Herşeyin yalnızca maddesel varlıklardan oluştuğunu iddia edenlerin ise bunu ispatlama noktasında verecekleri bir cevap yoktur. Bütün ömrümüz boyunca sadece zihnimizdeki görüntüleri gördüğümüz ve bütün dünyamız bu görüntülerden ibaret olduğu için madde adı verilen ve duyularımızın dışındaki bir mekanda bulunan şeyi tarif etmek, hakkında yorum yapmak mümkün değildir. Çünkü bu, doğuştan kör bir insanın renkler hakkında yorum yapmasına benzer bir şeydir. Renkleri hiç görmemiştir ki tarifini yapsın. Böyle bir tarif yapmaya kalkışan bir kişi sadece varsayımda bulunmaktadır.

TOLGA: Murat, şimdi aklıma geçen gün yaşadığım bir olay geldi. İki arkadaşımla beraber yazlık evimizin önünde dolunayı sabit, küçük bir teleskopla seyrediyorduk. Arkadaşıma "Ayın dolunay olarak görünüşü çok güzel, bu kadar uzaktan böyle pırıl pırıl parlaması da çok etkileyici, kraterleri, dağları bile belli oluyor. Uzaklığı binlerce kilometreymiş, müthiş bir uzaklık!" derken gözümün alt kapağı kaşındı. Kaşımaya başlayınca ayın, aşağı yukarı çeşitli yönlere hareket ettiğini gördüm. Gözümü teleskoptan ayırdım. Bir gözüm kapalı olarak gözümü kaşımaya devam ettim. Yazlıklar da, arkadaşım da, boydan boya deniz ve yazlıktaki bütün evler de kaşımanın şekline göre çeşitli yönlerde hareket ediyordu. Ay gerçekten de binlerce kilometre uzakta olsa, göz kapağının kaşınması kadar basit bir işlemle bu kadar hareket eder miydi? Arkadaşım, sahil, yazlıktaki evler, deniz çeşitli uzaklıklarda görünüyordu. Ama hepsi basit bir göz kaşıma hareketiyle toptan hareketleniyordu. Şimdi daha iyi anlıyorum ki dışarıda olduğunu düşündüğüm ve uzakta zannettiğim birşeyi seyrettiğimi sandığımda aslında yanılıyormuşum. Gerçekte ay da, diğer nesneler de ve hatta kendim de aynı yerdeymişim. Bunların hepsi yalnızca beynimde oluşan 3 boyutlu bir görüntüymüş.

MURAT: Çok güzel! Şimdi bir kere daha tekrar edelim. Yolda yürüyen bir insan aslında beyninin içindeki yolda yürür, beyninin içindeki arabalar yanından geçer. Tıpkı rüyasında yürüdüğü gibi tenha bir yolda yürürken Tolga'nın yaptığı gibi iki gözümüzün alt kapaklarını hafifçe ovuşturmamız bize bu gerçeği daha iyi hatırlatır. Yol ve ağaçlar çeşitli yönlere doğru hareketlenir. Bu, beynimizin içindeki görüntünün hareketlenmesidir. Seyrettiğimiz televizyonun anteni ile uğraşıldığında nasıl görüntü hareketlenirse burada da aynı sistem vardır. Beynimizin içindeki televizyonun karşısında oturmuş onu seyreden bir insan konumundayız, görüntüde ne gösterilirse onu seyrederiz. Yemek yemek, yolda

yürümek, okula gitmek, iş dönüşü arkadaşlarla buluşmak; yani bütün hayatımızı sanki bir video kasetteki film gibi seyrederiz. Görüntü, ses, koku, tat, dokunma duyusu beyinde hissedilen duyulardır. Yani dış dünyamızı, iç dünyamızda yaşarız. Beynimizin içindeki küçük evimizde bütün hayatımızı geçiririz. Oradaki TV'den dışarıyı seyrederiz. Bütün bunları beynimizin içindeki 1 cm^3'lük "hücremiz"de yaşarız. O "hücremiz"den hiç çıkmadan bir ömür süreriz.

TOLGA: Mesela renk körü olan bir insanın dünyayı farklı renklerde görmesi de bu konuya delil olur mu?

MURAT: Galiba bu konuyu iyice anladınız. Evet sizin de söylediğiniz gibi, insan bir ömür boyu bu görüntüleri seyrettiği için algıları ona ne ulaştırırsa dünyayı o şekilde algılar. Duyu organlarında oluşan hasarlar bozuk bir algıya yol açar, bu yüzden bir renk körü gerçek rengi anlayamaz. Göz hastaları dünyayı bulanık görür.

SABRİ: Anlıyorum…

MURAT: İnsan ömrü boyunca bu görüntülerin dışına çıkamaz, bu yüzden gördüğümüz şeylerin bizim gördüğümüz şekilde olduklarını iddia etmek, bunların gerçekleriyle muhatap olduğunu düşünmek mantıksız ve faydasızdır.

TOLGA: Bir dakika Murat, ben bir şey sormak istiyorum, bu konuyu bilen çok kişi var mı? Daha önce bu konuyu gündeme getiren, anlatan insanlar olmuş mu?

MURAT: Demin de söylediğim gibi bu gerçeği keşfetmiş sayısız insan var. Sadece düşünce alanında değil, bilimin; fizik, atom, astronomi gibi konularında çalışan, hepimizin adlarını çokça duyduğumuz ünlü bilim adamları da bu konuyu bir şekilde anlayıp kendilerince yorumlamışlar. Materyalist düşünürler, mesela Marx, Lenin gibi insanlar da bu konuyu o dönemde öğrenmişler ama kendi maddeci görüşleri açısından çok tehlikeli görmüşler. Bu yüzden her ne kadar gerçeği bilseler de böyle bir şeyi kabul etmenin kendi çıkarlarını engelleyeceğini fark edip bu gerçeğe karşı önlemler almaya çalışmışlar. İstersen sana gerekli kaynakları vereyim, sen de bir araştırma yap, sonuçlarını yarın konuşuruz.

2.GÜN

Ertesi gün konu bir yemek sofrasında devam eder…

SABRİ: Arkadaşlar bütün gece düşündüm, hala cevaplayamadığım bir soru buldum. Tamam herşey beyinde algılanıyor ama dışarıda da bunların asılları aynen benim gördüğüm şekilde olmalı, eğer olmasaydı seninle konuşabilir miydik? Benim söylediklerimi nasıl anlıyorsun? Demek ki karşımda başka insanlar var ve onlarla ortak dili konuşup ortak tatları alıyoruz. Mesela yemek hepimize aynı tadı verdi, salatadaki limon hepimiz için ekşiydi, demek ki dışarıda herkesin yediği ortak bir yemek lezzeti, ortak bir limon tadı var. Veya fabrikaya gittiğimde işçiler orada çalışıyorlar ve onların işbölümü ile ürettikleri malları biz satıyoruz. Ben muhatap olmasam da dışarıda bu dünya aynen var. Öyle değil mi?

MURAT: Sabri Bey bunu sorduğunuz iyi oldu, böylece dün konuştuğumuz şeyleri hatırlama imkanı bulduk. Şimdi baştan başlayıp adım adım gidelim. Birincisi bizim dünya dediğimiz bütün görüntü, ses, koku, tat ve her türlü hissin beyinde olduğunu dün bilimsel olarak ortaya koymuştuk ve siz de kabul etmiştiniz öyle değil mi?

SABRİ: Doğru!

MURAT: O zaman beni nerede görüyorsunuz?

SABRİ: Beynimde.

MURAT: Peki ya sesimi nerede duyuyorsunuz?

SABRİ: Beynimde…

MURAT: Bu oda, odadaki eşyalar, Sibel ve Tolga'ya ait ses ve görüntüler nerede oluşuyor?

SABRİ: Onlar da beynimde ama…

MURAT: Yediğiniz limonun ekşi tadını nerede hissediyorsunuz?

SABRİ: Tamam anladım o da ve siz de beynimin içindesiniz!

MURAT: Aynı şekilde eviniz, aileniz, işyeriniz, işçileriniz, ürettiğiniz mallar, seyrettiğiniz televizyon, gittiğiniz bir ülke, onların konuştuğu yabancı dil ve bunlara ait her türlü bilgi ve bunların arasında kıyas yapmanızı sağlayan hafıza da beyninizde değil mi?

Bakın bu önemli gerçekle ilgili Bertrand Russell ve L. Wittgeinstein gibi ünlü filozofların düşünceleri şöyledir: "... örneğin bir limonun gerçekten var olup olmadığı ve nasıl bir süreçle varlaştığı sorulamaz ve incelenemez. Limon, sadece dille anlaşılan tat, burunla duyulan koku, gözle görülen renk ve biçimden ibarettir ve yalnız bu nitelikleri bilimsel bir araştırmanın ve yargının konusu olabilir. Bilim, nesnel dünyayı asla bilemez."[6]

SİBEL: O halde bir yiyeceği tattığımızda bir başkasının o yiyecekten aldığı tadın veya bir sesi duyduğumuzda başka birisinin duyduğu sesin bizim algıladıklarımız ile aynı olduğundan emin olmamız mümkün değildir. Böyle söyleyebilir miyiz?

MURAT: Evet Sibel. Çok doğru ifade ettin. Ünlü bilim adamı Lincoln Barnett de bu konuyu tam olarak şöyle ifade ediyor: "Hiç kimse kendisinin kırmızıyı ya da do notasını duyuşunun başka bir insanınki ile aynı olup olmadığını bilemez."[7] Biz ancak duyu organlarımızın bize ilettiği kadarını bilebiliriz. Çünkü dışımızdaki somut gerçekliğe doğrudan ulaşmamız mümkün değildir. Onu da yorumlayan beyindir. Aslına hiçbir koşulda ulaşamayız. Dolayısıyla aynı şeyden söz ettiğimizi düşündüğümüzde dahi, aslında herkesin beyni farklı bir şey algılıyor olabilir. Bunun sebebi algılanan şeyin algılayana bağlı oluşudur.

İşte görüyorsunuz, her an sadece algılardan oluşmuş bir görüntüyü seyrettiğimiz, dışımızdaki nesnelerin asıllarıyla hiçbir şekilde muhatap olamadığımız konusunda yapılacak bir itiraz veya getirilecek aksi bir delil yoktur. Bu aşamadan sonra insanın bunu kabul etmesini engelleyen şeyler samimi şüpheler değil, önyargı, dünyaya bağlılık, hırslar gibi kişisel sorunlardır.

SABRİ: Biraz düşünmem lazım!

SİBEL: Dünden beri bu konuyu düşünüyorum. Aklımda hiç şüphe kalmadı ama insanın alışması biraz zor oluyor; çünkü gördüğüm şeylerdeki sonsuz sayıdaki ayrıntı dikkatimi dağıtıyor. Murat, bir soru da ben sormak istiyorum. Bu mükemmel görüntüler nereden geliyor? Gerçi cevabını tahmin ediyorum ama sen anlatırsan daha iyi olur.

TOLGA: Ben daha önce bir şey eklemek istiyorum. Dün gece Murat'ın anlattığı konularla ilgili çok sayıda kitaba baktım. Ayrıca internette de uzun bir vakit geçirdim. Sabaha kadar bu konuyu araştırdım. Aslında senin de söylediğin gibi Eflatun'dan Muhyiddin Arabi'ye, Immanuel Kant'tan George Berkeley'e kadar düşünürlerin büyük bir kısmı bu konuyu bir şekilde anlamış ve anlatmış. Ancak yaşadıkları dönemin koşulları ve karşıt görüşlerin baskısı, konunun tam olarak anlaşılmasını ve yaygınlaşmasını engellemiş. Bir kısmı da keşfettikleri şeyi yanlış değerlendirmişler. Ben bunları inceledikten sonra, bu

konuyu yabancı kaynaklarda biyoloji, fizik ve anatomi açısından da araştırdım ve herşeyin algıda anlam kazandığı ve beynimizdeki bir görüntüyü seyrettiğimiz konusunda hiç şüphem kalmadı.

MURAT: Tolga, çalışman için seni kutlarım. Maddenin bir algılar bütünü olması gerçeğini yarım anlayanlar; "Bu bir idealizmdir, bilinen eski bir felsefedir." diyerek konuyu geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Oysa bu, geçiştirilecek bir konu değildir. Bütün insanlık için ehemmiyeti çok büyük olan fevkalade önemli bir gerçektir. Senin de söylediğin gibi bu konu ne düşünce dünyasında ne de bilim dünyasında yeni bir konu değil. Bilimin henüz çok fazla gelişmediği çağlarda da düşünen bazı bilinçli kişiler bu konuyu ya ilahi kitaplar ve elçilerin yol göstermesiyle ya da tefekkür yoluyla fark etmişlerdir. Biraz önce de bazı düşünürlerden alıntılar yaptık zaten.

Felsefenin iki kolundan biri olan idealizm ve ilahi dinlerde rastladığımız tasavvuf bu konuyla yakından ilgilenmiştir. Ayrıca gelişen bilimle beraber fizik, astronomi, atom fiziği, psikoloji, biyoloji, tıp gibi bilimler ister istemez bu gerçeğin teknik yönlerini ortaya çıkarmıştır. Bu yüzden bu konunun insana yabancı gelmesi, bu saydığımız konulara uzak olmasından kaynaklanmaktadır. Halbuki bugün liselerdeki biyoloji derslerinde bile algıların beyinde oluşması konusu etraflıca anlatılmaktadır. Yani her insan okulda öğrendiği birkaç biyoloji bilgisiyle bile bu gerçeği kavrayabilir.

TOLGA: Böyle çok bilinen bir konudan haberdar olmamak inanılacak gibi değil! Bunu düşünmeyi engelleyen insanların amaçlarını anlayamıyorum!

MURAT: Senin de söylediğin gibi, hem bu gerçeği keşfeden kişilerin içinde bulundukları koşullar, hem bu kişilerin büyük bir kısmının yaptığı yanlış yorumlar ve en önemlisi insanların bu konuya karşı olan tepkileri bu konunun bütün dünya tarafından anlaşılmasını engellemiş. Maddeci dünya görüşü bu gerçeği saklamak, yalanlamak, engellemek için her türlü çareye başvurmuştur. Mesela bu konuyu çok iyi anlamış bir filozof olan Berkeley, döneminin en büyük düşünürü olmasına rağmen bu konudaki çalışmalarına karşı, Fransız materyalistleri başta olmak üzere yoğun bir hakaret ve karalama kampanyası başlatılmış, Berkeley deli olmakla bile suçlanmıştır ancak yazdığı eserler birçok kişinin gerçeği görmesine de vesile olmuştur.

Ve bilmelisiniz ki bu gerçeği anlamak, yepyeni ve gerçek bir hayata başlamak ve insanın hayata bakış açısının tamamen değişmesi demektir. Bu durumda maddeyi mutlak gerçek zannettiren aldatıcı materyalist düşünceler ortadan kalkar. Gerçek evrenin farkına varılır. Kişi ömrü boyunca, bir algıdan ibaret olan görüntülerle hem eğitilir hem de imtihan olur. Sonsuzluk, zamansızlık, kader gibi konuların sırrı da bu gerçek içinde saklıdır.

SİBEL: Hem de çok büyük bir gerçek bu. Ama ben hala merak ediyorum. Lütfen bu görüntülerin kaynağını artık anlatır mısın bize?

MURAT: Evet, sıra Sibel'in sorusunda. İleride çok daha detaylarına gireceğim ama ben baştan sana bildiğin gerçeği söyleyeyim. Tüm bu görüntüleri bize izleten, algılar içinde bir hayatı yaşatan Allah'tır. Bu, apaçık bir gerçek. Ama Allah'ın sonsuz kudretini, herşeyi yoktan var ettiğini anlatmadan önce size biraz daha detay vermek istiyorum.

SİBEL: Evet, herşeyi Allah'ın bize izlettirdiği benim de çok iyi kavradığım bir konuydu. Ama dediğin gibi sen anlatacaklarına devam et. Sonra bu konuda benim de söylemek isteyeceğim bazı şeyler olacak.

MURAT: Şu anda biliyoruz ki bizim hayat olarak yaşadığımız herşey, gördüğümüz her görüntü, duyduğumuz her ses beynimizde oluşuyor. Bizim dünya dediğimiz şey, algılardan oluşan üç boyutlu bir görüntüdür. Dışarısı ile yani maddi dünya ile doğrudan muhatap olduğumuza dair bir bilgi, bir kanıt, bir ispat yok. O halde böyle hayali bir dünyanın da bize hiçbir faydası yok. Ömrümüz boyunca bize gösterilen görüntülerden başka bir şeyle muhatap olamıyoruz. Mesela bakın televizyonda ünlü bir sunucu var ve gazetecilerle röportaj yapıyor. Tolga, bu durumu sen bize açıklayabilir misin?

TOLGA: Bu sunucu belki farkında değil ama aslında o televizyona çıktığında kalabalığa karşı şov yapmıyor, beyninin içindeki görüntüye şov yapıyor, yani yaptığını zannediyor. Basın toplantısı yaptığını zannederken aslında beyninin içindeki basın mensubu görüntülerine basın açıklaması yapıyor, yani yaptığını zannediyor. Mesela bu sunucunun programını seyreden kişiler de, her biri ayrı ayrı beyinlerinde sunucuyu görüyorlar. Sunucu da kendi beynindeki salonda kalabalık bir halk görüntüsünü görüyor. Onlara bir şey anlatmaya niyet ediyor. Halbuki tüm bunlar, içi kapkaranlık olan beyninin içinde gerçekleşiyor.

MURAT: Tolga bu konuyu çok güzel ifade etti. Ancak insan bu şekilde düşünmeye pek alışık değildir. Bu nedenle daha bol örnek üzerinde konuşalım isterseniz. En sevdiğiniz programlar hangi kanalda oluyor? Durun diğer kanallara da bakalım.

TOLGA: Bakın burada da bir talk-show var! Daha önce izlemiş miydiniz? Bu programda hep hipnoz gösterisi yapıyorlar. Murat, bu hipnoz da bizim konumuzun içinde değil mi?

MURAT: Neredeyse unutuyordum! Elbette, hipnoz bu konunun daha iyi anlaşılmasına yardımcı olabilir. Ekrandaki hipnozcuya bakın. Yaptığı telkinlerle, seyircilere olmadık şeyler yaptırıyor. Bakın şu çocuk kendini ünlü bir futbolcu, bütün minderleri de top olarak görüyor. Şu bayan her tarafta lekeler görüyor ve elindeki bezle onları silmeye

çalışıyor. Uzun boylu çocuk etrafında gördüğü herkesi uzaydan gelmiş bir yaratık zannediyor.

İşte siz de gördünüz. Rüya gibi, hipnoz esnasında da kişiye verilen suni telkinlerle hiç olmayan bir dünya inşa edip, hipnoz olmuş kişiyi bu dünyada yaşatmak mümkündür.

SİBEL: Doğru, şimdi bu çocuğa gidip "bunların hepsi hayal, sana hipnoz yaptılar, aslında ne sen ünlü bir futbolcusun ne de bu tekmelediğin şeyler top!" desek çok negatif bir tepkiyle karşılaşabiliriz. Şu anda kalabalık bir salondasın, yüze yakın kişi senin hipnoz seansını izliyor desek, söylediklerimize kesinlikle inandıramayız.

MURAT: Evet haklısın, şimdi gelelim bugünün konusuna, dün ve bugün, "Herşey algılardan oluşuyor ve bunlar sonunda gelip beynin ilgili merkezine ulaşıyorlar ve biz de orada algıladığımız bu görüntülere bir anlam veriyoruz" demiştik. Burada üç tane önemli soru var. Birincisi, bütün bu işleri beyin mi yapıyor? İkincisi, bu görüntüyü seyreden yani ben dediğimiz şeyin mahiyeti nedir? Üçüncüsü de bu görüntülerin kaynağı ve bize gösterilmesinin sebebi nedir?

TOLGA: Tabii ki bütün bu işleri beyin yapıyor. Düşünsene, beynimiz olmasaydı ne görüntü kalırdı ne de his!

SABRİ: Doğru söyledin.

MURAT: Yani sizce bu görüntüleri gören, hisseden, gülen, ağlayan, vicdan, ahlak gibi daha sayısız manevi değere sahip olan şey beyin midir? Beyin ortalama 1.5 kiloluk bir et parçası değil midir? Beynin maddi varlığının gördüğümüz diğer nesnelerden bir farkı var mıdır? Bunları bir düşünün. Beyin de kol gibi, bacak gibi bir görüntü değil mi?

SİBEL: Haklısın. Bunu hiç düşünmemiştim!

SABRİ: Bir dakika sen ne demek istiyorsun! Yani beyin de mi beynin içinde algılanan bir görüntü? O zaman biz herşeyi nerede görüyoruz söyler misin?

MURAT: Şaşıracağınız bir konuyla bu sorunu açıklamaya çalışacağım. Şimdi anlatacağım konuyu belki de ilk defa duyacak olabilirsiniz. Biraz evvel nasıl gördüğümüzü ve duyduğumuzu anlatırken kulağımıza gelen ses dalgalarının sinirlerle bir elektrik sinyali olarak beyne iletildiğini ve duyma işleminin beyinde gerçekleştiğini anlatmıştım. Ancak tüm bunlardan daha dikkat çekici olan, beynin içinde, tüm bu kusursuz işlemlerin sonucunda üç boyutlu ve rengarenk görüntüyü gören, sesleri hiçbir kusur olmadan duyan, yüzlerce farklı tadı birbirinden ayırt edebilen, düşünebilen, hissedebilen, hesap yapabilen bir varlığın bulunmasıdır. Beyin sadece gözden, kulaktan, burundan, dilden, deriden gelen

elektrik sinyallerini kendinde toplar. Ancak beynin içinde bu sinyalleri yorumlayan, yani görüntüyü gören bir başka varlık vardır. Bunları beynindeki hücrelerin yaptığını söyleyemezsin değil mi Sibel?

SİBEL: Tabii ki Murat, hücre dediğin şeyin gözü, kulağı yok ki görsün, işitsin!

MURAT: Evet, işte şaşırtıcı olan da budur. Bu varlık göze ihtiyaç duymadan gören, kulağa ihtiyaç duymadan duyan, gördüklerini işittiklerini idrak eden bir varlıktır. Bilim adamları da bu konuda açıklamalar yapmışlardır bugüne kadar. Örneğin R.L. Gregory isimli yazar bu konuyla ilgili durumu şöyle açıklamıştır: "Gözlerin beyinde resimler oluşturduğunu söylemeye yönelik bir eğilim söz konusudur, fakat bundan kaçınmak gerekir. Beyinde bir resim oluştuğu söylenirse bunu görmesi için içte bir göz daha olması gerekir -fakat bu gözün resmini görebilmek için bir göze daha ihtiyaç olacaktır,... ve bu da sonsuz bir göz ve resim olması anlamına gelir. Bu mümkün olamaz."[8] Gördüğünüz gibi, bu yazar aslında durumu anlamış ve açıkça ifade etmiştir. Ama materyalist görüşleri nedeniyle "içteki göz"ün kime ait olduğunu cevaplayamamış ve gerçeği baştan reddetmiştir. Karl Pribram da bilim ve felsefe dünyasında, algıyı hissedenin kim olduğu ile ilgili bu önemli arayışa dikkat çekmiştir: "Yunanlılardan beri, filozoflar "makinenin içindeki hayalet", "küçük insanın içindeki küçük insan", vb. üzerine düşünüp durmuşlardı. Ben -beyni kullanan varlık- nerededir? Asıl bilmeyi gerçekleştiren kim?" Assisi'li Aziz Francis'in de söylemiş olduğu gibi: "Aradığımız şey bakanın ne olduğudur."[9]

Şimdi ben de size tekrar soruyorum, burada benim anlattıklarımı dinleyen, gördüğü resimlerle, şemalarla ilgili detayları soran, aklına takılan konulara cevap arayan bu şuur –beyninizin içindeki hücreler ve algı merkezleri değilse- kimdir?

TOLGA: Nasıl yani, beynimizde bizim söylediklerimizi, sorularımızı dinleyen ve yorumlayan bizim bilmediğimiz biri mi var?

MURAT: Sorduğun sorunun cevabı çok önemli Tolga. Çünkü bugüne kadar yapılan incelemeler ve gözlemlerle böyle bir merkeze, varlığa rastlanmamıştır dedim. O halde insanın beyninde oluşan bu sesi, müziği, insan konuşmasını dinleyen insanın şuurudur.

TOLGA: Şuur mu dediniz? Peki bu şuur beynimizin içinde nerede?

MURAT: Şuur derken beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası, sinir hücrelerinden bahsetmiyorum. Bu şuur, Allah'ın yarattığı ve insana vermiş olduğu RUH'tur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz. Bu, Allah'ın bir mucizesidir.

SİBEL: O halde gerçekte gören, duyan, hisseden yalnızca ruhumuzsa duyu organlarımızın sadece bir araç olduğunu söylememiz doğru olur mu?

MURAT: Elbette, Sibel. Bu, açık bir gerçek.

SİBEL: Bu gerçek insanı heyecanlandırıyor.

SABRİ: Üstelik hem şaşırtıyor hem de düşündürüyor. İnsan hiçbir şeye gücünün yetmediğini bir kez daha anlıyor ve Allah'ın büyüklüğüne şahit oluyor.

MURAT: Söylediğiniz çok doğru Sabri Bey. Sizin gibi bu açık ve ilmi gerçeği öğrenen her insanın aslında beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp O'ndan korkup O'na sığınması gerekir.

TOLGA: Ben de anlıyorum! Beynimizle de bir algı olarak muhatap olabildiğimize göre bunları gören, algılayan, bir tek şey olabilir. O da, Allah'ın yarattığı ve hepimize verdiği ruhumuzdur. Ruhun görüntüden farklı, özel bir varlık olduğu belli. Bugüne kadar bütün bu özelliklerin beyne ait olduğunu nasıl düşündüm bilmiyorum!

MURAT: Ruhun bir özelliği ise gördüğü görüntüden etkilenmesidir. Görüntüler ruhta doygunluk, acı, neşe, korku gibi hislerin oluşmasına yol açar. Yani bu görüntüler ruhu etkileyecek, ruh ise bu görüntülerden etkilenecek şekilde yaratılmıştır. Bu şekilde kendimizi kişiye özel bir dünyada, bir imtihan ortamında buluruz. Böylece dünya hayatı dediğimiz şeyin ruh tarafından seyredilen özel görüntüler olduğu ortaya çıkar.

SİBEL: Ruh tek başınaysa ve sadece görüntüleri algılayan varlık durumundaysa bu görüntüleri bize seyrettiren, ruh dışında üstün bir varlık vardır. Ayrıca bu görüntüleri bize seyrettirmesinde de mutlak bir amaç vardır.

MURAT: Evet Sibel. Aslında hiç bu kadar uzatmadan bir seferde anlaşılabilecek bir durum bu. Senin de bildiğin gibi bize herşeyi seyrettiren, üstün ilim sahibi Allah'tır.

Bu görüntüler kesintisiz olarak ruhumuza izlettirilir. Allah bu şekilde hepimizi kendi dünyamızda yaşatmakta ve imtihan etmektedir.

SİBEL: Bunu bir televizyon yayını gibi de düşünebiliriz değil mi? Yani Allah, dünya olarak algıladığımız görüntülerin belirli bir hikmet ve ilimle ruh dediğimiz varlık tarafından algılanmasını sağlar. Bu yayın kesilmediği ve değişmediği sürece, yani Allah bize dilediği görüntüleri gösterdiği sürece biz hiç farkına varmadan olaylara tepki veririz, halbuki biz ruh ve ruhun seyrettikleri dışında bir dış dünya ile muhatap değilizdir.

MURAT: Elbette! Ruhun varlığı açık bir şekilde ispatlandıktan sonra geriye bu görüntülerin kaynağı ve sebebi kalıyor. Ayrıca bütün bu öğrendiklerimizden çıkaracağımız hayati öneme sahip sonuçlar var. Birinci konu, görüntülerin kaynağı ve mahiyetidir. Artık biliyoruz ki biz maddi bir varlıkla muhatap değiliz ve sadece algılardan oluşmuş mükemmel bir dünya seyretmekteyiz. Bu görüntülerin mükemmelliği, yaratılışındaki sanat, ilim, hikmet gibi unsurlar bize üstün Yaratıcı'yı tanıtmaktadır. Herşeyi yaratan Allah'tan başka mutlak varlık yoktur. Allah'ın varlığı dışında kalanlar bize Allah'ın görüntü olarak gösterdiği tecellileridir. Allah bütün gücün, aklın, ilmin, sanatın, kudretin, hikmetin sahibidir. Biz görüntüleri, görüntülerin yaratılışındaki üstün ilmi, ruhun görüntü karşısındaki durumunu düşünerek Allah'ın varlığının ve sıfatlarının en mükemmel şekilde farkına varırız. Eğer biz bu gerçeği bu şekilde bilmezsek, Allah'a iman konusunda büyük eksiklikler yaşar, çok yanlış kanaatlere sahip oluruz.

SİBEL: O halde Allah'tan başka varlık yoktur.

MURAT: Elbette Allah'ın varlığı dışında mutlak anlamda bir varlık yoktur, olması da mümkün değildir. Varlıklar, bizim için sadece ruhun gördüğü görüntüler, gece gördüğümüz rüyalar gibi bir hayal, bir algı şeklinde vardır. Bunun dışında bir şeyin mutlak olarak var olduğunu iddia etmek, onunla muhatap olabildiğini söylemek yanlış bir inançtan kaynaklanmaktadır.

Ayrıca, herşey Allah'ın yarattığı bir algı olduğu için, hiçbir varlığın da Allah'tan bağımsız bir güç ve iradesi yoktur. Bazı insanlar Allah'ın varlığını anlatmaya çalışırken, "Allah'ı göremiyoruz ama radyo dalgalarını da göremiyoruz ve radyo dalgalarının var olduğunu biliyoruz. O zaman Allah radyo dalgası gibi vardır" tarzında mantıklar kullanırlar ki bu çok yanlıştır. Bu mantıkla düşünen insan, maddeyi mutlak varlık kabul etmekte, Allah'ı ise (Allah'ı tenzih ederim) maddeyi çevreleyen soyut bir varlık gibi tahayyül etmektedir. Oysa gerçekte Allah mutlak varlıktır, diğer varlıklar O'nun yarattığı tecellilerdir. Allah vardır, diğer herşey birer gölge varlıktır.

SABRİ: Ama biz bu konuları böyle öğrenmedik! Yani tamam herşeyi Allah yaratmıştır, Allah'tan başka ilah yoktur ve en üstün sıfatlara sahiptir ama dünyada biz tamamen kendi irademiz ve aklımızla yaşarız. Yani insan kendi yolunu kendi çizer.

MURAT: Sabri Bey'in ifadesinden de anlaşılacağı gibi, Allah hakkında, kader hakkında birçok yanlış inanç yüzünden insanların kafası karışmış durumda. Maddenin kendi başına Allah'tan bağımsız olduğuna inanan bir insan, elbette ki herşeyi kendi inancına göre değerlendirecektir. Allah'ın sonsuz gücünü, sonsuz ilmini, mutlak varlığını kavrayamayanlar, Allah'ın varlığı hakkında çok yanlış görüşlere sahiptirler. O'nu göklerde bir yerde bulunan, dünya işlerine müdahale etmeyen bir varlık olarak tasvir ederken yaşadıkları dünyanın tek elle tutulur gerçeklik olduğuna inanırlar. Hatta az önce de

belirttiğim gibi pervasızca asıl maddi varlıkların kendileri olduklarını, (Allah'ı tenzih ederim) Allah'ın ise bir hayal, maddi olmayan ruhani bir varlık olduğunu, maddeye de etki etmediğini düşünür ve savunurlar.

SİBEL: Ben de hep böyle düşünüyordum; çünkü bize böyle öğrettiler. Ama şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum. Bu konu bizim dinimizde nasıl anlatılıyor?

MURAT: Bu konu Kuran'ın birçok yerinde açıklanmıştır. Bir kısım ayetlerin anlaşılmasında da anahtar rol oynamaktadır. Sizin gibi, maddenin bir nevi hayal olduğunu anlayan insanlar için artık herşey açık ve anlaşılır bir hale gelir. Böyle bir durumda insan, Allah'ın kendisine ne kadar yakın olduğunu bir anda kavrar. Böylece Allah hakkında yapılan yanlış yorumlar, insanların sahip olduğu yanlış inançlar da hemen gün ışığına çıkar. Allah'ın insana yakınlığı konusunu bugüne kadar çok fazla düşünmemiş olabilirsiniz. Ama bu gerçekler düşünüldüğünde anlaşılıyor ki aslında hayatımız boyunca bize en yakın olan varlık, Allah'tır.

TOLGA: Hiç bu şekilde düşünmemiştim!

MURAT: Evet Tolga! Allah sana benden, Sibel'den, Sabri Bey'den hatta senin kendinden bile daha yakındır. Kaf Suresi'nin 16. ayetinde Allah insan için, **"Biz ona şahdamarından daha yakınız"** demektedir. İsra Suresi'nin 60. ayetinde ise **"Muhakkak Rabbin insanları çepeçevre kuşatmıştır"** şeklinde bu gerçek belirtilmiştir. Ancak bir insan, bedeninin "madde"den ibaret olduğunu zannettiğinde bu önemli gerçeği kavrayamaz. Örneğin "kendi" zannettiği yer beyniyse, dışarısı olarak kabul ettiği yer kendisine 20-30 cm. gibi bir uzaklıkta olur. Ama madde diye bir şeyle muhatap olmadığını, yalnızca zihnindeki algılarla karşı karşıya olduğunu kavradığında artık dışarısı, içerisi, uzak, yakın gibi kavramlar anlamsızlaşır. Allah kendisini çepeçevre kuşatmıştır ve ona "sonsuz yakın"dır.

TOLGA: SONSUZ YAKINLIK! Daha önce bunu hiç düşünmemiştim. Çok açık, çok net ama aynı zamanda da bugüne kadar düşünmediğim bir gerçek. Gerçekten çok şaşırtıcı!

MURAT: Bakın bu konuyla ilgili başka ayetler de var. Bu ayetleri size söylemek istiyorum. Lütfen dinleyin.

> **Hele can boğaza gelip dayandığında,**
> **Ki o sırada siz (sadece) bakıp-durursunuz,**
> **Biz ona sizden daha yakınız; ancak görmezsiniz. (Vakıa Suresi, 83-85)**

Bir başka ayette ise bu konudan şöyle söz ediliyor:

Kullarım Beni sana soracak olursa, muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da Benim çağrıma cevap versinler ve bana iman etsinler. Umulur ki irşad (doğru yolu bulmuş) olurlar. (Bakara Suresi, 186)

TOLGA: Evet, ayetler çok açıklayıcı oldu. Gerçekten de sonsuz yakınlık derken neyi kastettiğini şimdi çok daha iyi anladım.

SİBEL: Açıkçası ben de anladım ve çok heyecan duydum. Allah her an benimle beraber, her dua ettiğimde duamı işitiyor, her yaptığımı, her düşündüğümü biliyor. Yani bana benden daha yakın. Bu, gerçekten çok büyük bir gerçek. İnsan bugüne kadar bunları nasıl düşünemediğini anlayamıyor.

MURAT: Maddenin gerçek mahiyetinin anlaşılması daha başka önemli gerçekleri de karşımıza çıkarır. Bu gerçeği düşünen insan Allah'tan başka bir mutlak varlık olmadığını, herşeyi Allah'ın yaratıp her an kontrol ettiğini anlar. Örneğin Neml Suresi'nin 64. ayetinde Allah, **"halkı sürekli yaratmakta olan"** olduğunu haber vermiştir. Yani herşeyin her an yaratıcısı Allah'tır. Fatır Suresi'nin 41. ayetinde bu gerçek, **"Şüphesiz Allah, gökleri ve yeri zeval bulurlar diye (her an kudreti altında) tutuyor. Andolsun, eğer zeval bulacak olurlarsa, kendisinden sonra artık kimse onları tutamaz…"** şeklinde açıklanmaktadır. Yani kainattaki herşey, her an Allah'ın hakimiyeti altındadır; O'nun izni ve yaratmasıyla varlığını sürdürmektedir.

TOLGA: Şimdi çok daha iyi anlıyorum. Yani biz herşeyi seyrediyoruz ve Allah'tan başka güç sahibi yok, demek ki ben bir şey yapıyorum derken o şeyi aslında Allah yaratıyor ben ise kendim yapıyormuş gibi hissediyorum değil mi?

MURAT: Çok doğru. Allah tarafından yaratılan ve ruh tarafından algılanan görüntülere müdahale etmek söz konusu değildir. Bize seyrettirilen görüntüde ne varsa onu görürüz. Bu görüntüyü değiştirmek, etki etmek mümkün değildir. Bu aşamada kader konusu da rahatça anlaşılır. Allah tarafından yaratılan bu dünya görüntüsünde ne seyrediyorsak o bizim kaderimizdir. Kendi hayatımız olarak algıladığımız belirli olayların akışını bir filmi izler gibi seyrederiz. Bizim için takdir edilen kaderde ne varsa onu hisseder, onu algılarız. Bu konu Kuran'da, İnsan Suresi'nin 30. ayetinde: **"Allah dilemedikçe siz dileyemezsiniz."**, Enfal Suresi'nin 17. ayetinde ise: **"... attığın zaman sen atmadın, ama Allah attı..."** şeklinde açıkça belirtilmiştir. Saffat Suresi'nin 17. ayetinde ise aynı gerçek: **"Oysa sizi de, yapmakta olduklarınızı da Allah yaratmıştır."** diye haber verilmiştir. Bu ayetler, insanın Allah'tan bağımsız olmadığını göstermektedir.

SİBEL: Halbuki çevremizde çok yaygın olarak "kaderini yendi" veya "kader kurbanı oldu" gibi ifadeler duyuyoruz.

MURAT: Bu ifadeler bilgisizlikten, kader gerçeğini, Allah'ın sonsuz kudretini kavrayamamaktan kaynaklanıyor. Kaderi size en genel manada şöyle tanımlayabilirim: Kader, Allah'ın geçmiş, gelecek ve şu anı tek bir an olarak bilmesidir.

SABRİ: Bunu biraz daha açıklayabilir misin Murat? Henüz gerçekleşmemiş olayların bilinmesi nasıl olur?

MURAT: Sabri Bey, yaşanmamış bir olay insan için yaşanmamıştır. Allah ise zamana ve mekana bağlı değildir, zaten zamanı ve mekanı yaratan Kendisi'dir. Bu nedenle Allah için geçmiş, gelecek ve şu an hepsi birdir ve hepsi olup bitmiştir.

SİBEL: O halde kaderini yenmek diye bir şey olamaz.

MURAT: Evet Sibel, çok doğru ifade ettin. İnsan kadere müdahale edemediği gibi kaderinde olmadığı sürece bir adım bile atamaz. Mesela insanın ömrü uzamaz veya kısalmaz. Bu, Allah tarafından Kuran'ın Sebe Suresi'nin 30. ayetinde: **"De ki: "Sizin için belirlenmiş bir gün vardır ki, ondan ne bir an ertelenebilirsiniz, ne de (bir an) öne alınabilirsiniz"** şeklinde belirtilmiştir. Buradan da anlaşılacağı gibi tesadüfen bir şey olmaz, kazayla veya şans eseri bir olayla karşılaşılmaz. Herşey Allah tarafından belirlendiği şekilde, belirlendiği vakitte meydana gelir. Bunu engellemek ya da değiştirmek insanların elinde değildir. Yani insanların böyle bir gücü yoktur.

TOLGA: İnsanlar ölüm, kaza, hastalık gibi durumlarda ya da işler kendi istedikleri şekilde gelişmeyince bir çeşit isyan duygusu yaşıyorlar. Şimdi bunun ne kadar yanlış olduğunu daha iyi anlıyorum.

MURAT: Seyrettiğimiz her olay, her an Allah tarafından yaratıldığı için bir hikmet, bir hesap ve bir ilim taşır. Hiçbir şey boş yere yaratılmaz. Mesela bir işadamı Ankara'ya gitmek için uçağa biniyor ama son anda cüzdanını havaalanında unuttuğunu hatırlayıp uçaktan iniyor, o olmadan havalanan uçak düşüyor ve böylece işadamı ölmüyor. Böyle bir durumda kader gerçeğini kavramamış bir kişi, bu adam için "Ölümden kurtuldu, kaderini değiştirdi." gibi şeyler söyleyecektir. Aslında bu kişinin yaşadığı her an onun kaderinin bir parçasıdır. Uçağa binmesi, cüzdanı unutması, uçağın düşmesi ve dışarıdan bakan bir kişinin yaptığı yorumlar hep kaderinde vardır, bir değişiklik olmamıştır. Kader aslında tüm hayata hakim olan bir bütün şeklinde yaratılmıştır. Bu kader ilk yaratma anında bellidir.

TOLGA: Yani biz dünyaya gelmeden önce yaşayacağımız her olay bellidir, Allah tarafından bilinmektedir mi demek istiyorsun?

MURAT: Evet Tolga. Bak bunu sana yine Kuran'dan bir ayet ile açıklayacağım. Allah insanlara şöyle söylüyor: **"Senin içinde olduğun herhangi bir durum, onun hakkında Kuran'dan okuduğun herhangi bir şey ve sizin işlediğiniz herhangi bir iş yoktur ki, ona (iyice) daldığınızda, biz sizin üzerinizde şahidler durmuş olmayalım. Yerde ve gökte zerre ağırlığınca hiçbir şey Rabbinden uzakta (saklı) kalmaz. Bunun daha küçüğü de, daha büyüğü de yoktur ki, apaçık bir kitapta (kayıtlı) olmasın." (Yunus Suresi, 61)** Bu ayetten de anlaşıldığı gibi, yeryüzünde gerçekleşmiş ve gerçekleşecek olan her olay, henüz bu evren yaratılmadan Allah katında yazılmıştır. İşte bu nedenle de sen henüz dünyaya gelmeden, hatta senin annen, baban, deden bile dünyada yokken senin bugün burada bizimle bu konuşmayı yapacağın Allah tarafından bilinmektedir.

SİBEL: Ben yine kaderin yanlış anlaşılmasıyla ilgili bir örnek vermek istiyorum. Benim bir tanıdığım deri kanserine yakalanmıştı, çok az ömrü kaldı deniyordu ama yurt dışında tedavi gördü ve iyileşti. O sıralarda böyle yorumlarla daha sık karşılaşıyordum. "Ölümü yendi", "ömrü uzadı" gibi şeyler söylüyorlardı.

MURAT: Sizin de anladığınız gibi ömrün uzaması veya kısalması söz konusu değildir. Hasta olan kişi kaderinde hasta olduğunu, ölüme yakın olduğunu, tedavi olduğunu ve iyileştiğini görür. Bütün bu olaylar belirli bir sırada ilerler ama aslında tümünün sonucu baştan bellidir.

Bu gerçeği öğrenince, bize karmaşık gelen ancak çözemediğimiz birçok konunun kolayca hallolduğunu görürüz. Burada en önemli konu, Allah'ın tek mutlak varlık, tek güç sahibi olması ve herşeyi sarıp kuşatmasıdır. Bu durumda Allah bize şah damarımızdan da yakındır. Herşey kontrolü altındadır, herşey Allah tarafından en güzel şekilde düzenlenip belirlenmiştir. İnsan sadece kendi için belirlenmiş kaderi seyreder. Bu ise her türlü maddi veya manevi endişeyi, gelecekle ilgili korkuları yok eder. İnsanın dünyaya yönelik tutku ve hırsları önemini yitirir, yalnızca Allah'ın rızası önem kazanır. Böylece insan, olayları gerçek anlamıyla ve doğru bir şekilde görüp yorumlar. Herşeyin yaratıcısı ve mutlak hakimi üstün yaratıcı olan Allah'ın gücünün ve hakimiyetinin farkına varır.

TOLGA: Bu anlattıkların çok hassas ve çok önemli konular. Bunu yanlış anlayanlar, yanlış yorumlayanlar olmuş mu geçmişte?

MURAT: Çok haklısın! Tarihte bu tür sapkın anlayışlar olmuş. Mesela bazı akımlar konuya tek açıdan bakmış ve "ibadete ne gerek var, zaten herşeyi Allah yapıyor" demişler ve ibadetleri terk etmişlerdir. Bazıları ise "insan boşuna uğraşıyor" diyerek miskin bir

davranışı benimsemiş, hiçbir şey için çaba göstermez olmuşlardır. Daha da sapkın bir görüşe sahip olanlar ise kendilerini (Allah'ı tenzih ederiz) Allah ile bir görecek derecede ileri gitmişlerdir. Bu tarz sapkın görüşlere kapılan kişilerle ilgili olarak Enam Suresi'nin 148. ayetinde, **"Şirk koşanlar diyecekler ki: "Allah dileseydi ne biz şirk koşardık, ne atalarımız ve hiçbir şeyi de haram kılmazdık." Onlardan öncekiler de, bizim zorlu-azabımızı tadıncaya kadar böyle yalanladılar. De ki: "Sizin yanınızda, bize çıkarabileceğiniz bir ilim mi var? Siz ancak zanna uymaktasınız ve siz ancak "zan ve tahminle yalan söylersiniz."**, denilerek zan üzerine hareket eden bu tarz kişilerin aslında yalancı oldukları vurgulanmıştır.

SİBEL: Bu çok önemli bir nokta. Biraz daha detaylandırabilir misin?

MURAT: Burada bilmemiz gereken çok önemli bir konu var. Allah dünyada bir imtihan ortamı yaratmış ve insanlara elçiler ve kitaplar göndererek onlara doğru yolu ve sorumluluklarını bildirmiştir. Biz, beden görüntüsüyle bağlı olduğumuz bu imtihan ortamında Allah'ın bize bildirdiği şekilde davranmakla yükümlüyüz. Yani biz bu görüntülere verdiğimiz tepkilerin sorumluluğunu taşıyoruz. Ahirette, bu görüntü ortamında yaptığımız şeylerin karşılığını cennet veya cehennem olarak göreceğiz.

SİBEL: Hem hiçbir şeyi biz yapmıyoruz hem de yapıyoruz öyle mi?

MURAT: Sibel konunun iki yönü var; birincisi zahiri yani görünen yönü. Bu açıdan bakıldığında insan her yaptığı şeyden sorumludur. Biz, beden görüntüsüyle bu dünyaya bağlıyız ve ruhumuz bu görüntü dünyasında meydana gelen olaylardan etkileniyor. Allah bize böyle bir his veriyor. Yani acıkınca beden görüntüsünü yemek görüntüsüyle doyurmak zorundayız. Beden hastalanınca, doktor ve ilaç görüntülerine başvurmalıyız, yorulunca uyumak ve dinlenmek zorundayız. Bütün bu olayların ve hislerin yaratılışında sonsuz bir ilim ve hikmet vardır. İşte bu nedenle ilk bakışta bize bu şekilde görünen hayatın esas anlamını anlamak ve gerçeği görmek olayın ikinci, yani batını yönüdür. Bu gerçeği keşfeden insan aslında Allah'tan bağımsız hiçbir gücü olmadığını, sadece zihnindeki dünya ile muhatap olduğunu ve tüm gücün Allah'a ait olduğunu anlar. Böylece hayata ve dünyaya gerçek değerini verir.

TOLGA: Yani bu konuyu bilen bir insan da hastalanır, doktora gider, ilaç içer ama bunları yaparken aslında kaderini seyrettiğini, bu olaydaki hikmeti, hastalığı verenin ve iyileştirenin Allah olduğu fark eder ve tepkileri de buna göre olur değil mi?

MURAT: Tebrikler Tolga. Senin de söylediğin bu konu Şuara Suresi'nde şu şekilde bildiriliyor: **"Ki beni yaratan ve bana hidayet veren O'dur. Bana yediren ve içiren O'dur. Hastalandığım zaman bana şifa veren O'dur. Beni öldürecek, sonra**

diriltecek olan da O'dur. Din (ceza) günü hatalarımı bağışlayacağını umduğum da O'dur." (Şuara Suresi, 78-82) Bütün gücün Allah'a ait olduğunu, Allah'tan başka dost ve yardımcı olmadığını anlayan insan bu sayede, Allah inancında ve ibadetlerinde tam bir samimiyeti yakalar. Bu olayın şuurunda olduğu sürece dünyanın yıkıcı ve bozucu etkilerinden kurtulmuş olur. İlaç içer ama iyileştirenin Allah olduğunu bilir, yemek yer ama doyuranın Allah olduğunu bilir yani aynı hayatı yaşamaya, gerçeğin farkında olarak devam eder.

SABRİ: Murat çok güzel, çok doğru söylüyorsun ama şimdi beni bu dünyaya bağlayan evim, işim, bunca yıldır kazandığım mal mülk, ben ölünce adımı, soyumu devam ettirecek olan çocuklarım hakkında bir şey söylemedin. Eğer bu söylediklerini kabul edersem bunların asıllarıyla muhatap olmadığımı, yalnızca zihnimdeki kopyalarıyla muhatap olduğumu kabul etmem gerekiyor.

MURAT: Sabri Bey, isterseniz bugün biraz bu konuştuklarımız üzerinde düşünün ve yarın yapacağımız son sohbete mutlaka katılın. Çünkü yarın anlatacağım şeylerin büyük bir kısmı sizi ve sizin gibi düşünenleri ilgilendiriyor.

SABRİ: Tabii, zevkle katılırım. Zaten bu kadar açık bir gerçeği kabul etmemek niyetinde değilim; bu, göz göre göre gerçekten kaçmak olur. Ama tam olarak öğrenmek istediğim birkaç detay daha var.

TOLGA: Herşeyin zihnimde oluşan algılar olduğu, dış dünya ile asla muhatap olamadığım, ruh ve Allah'ın varlığı konusunda benim aklımda bir soru işareti kalmadı ama umarım konuyu daha da ilerletebiliriz. Bu arada ben de yeni sorular hazırlarım.

SİBEL: Murat, böyle muhteşem bir gerçek neden bazı insanları tedirgin ediyor? Hem de gerçeklere karşı kulağını tıkamanın, gözünü kapamanın bir faydası olmadığı halde!

MURAT: Bunu düşünmek için bir gün vaktin var, yarın buluştuğumuzda sanırım bütün soruların cevabını vermiş olacaksın.

3. GÜN

3. gün Sabri Bey'in evinde geçer…

SABRİ: Çocuklar belki bana kızıyorsunuz ama biraz da beni anlamaya çalışın. Eğer iyi niyetli bir insan olmasam bugüne kadar her görüşmeye gelip bu konuları öğrenmeye çalışır mıydım? Ben de gerçekleri öğrenmek istiyorum ama insanın yaşı ilerledikçe bazı şeyler daha zor oluyor.

MURAT: Sabri Bey öyle söylemeyin, kimse size kızmıyor. Dün konuştuklarımızı hatırlayın, bir şeyi anlamak veya anlamamak, kabul etmek veya etmemek sizin kaderinizde. Ve hiç kimsenin bu kaderi değiştirmeye gücü yetmez. İşte bunu çok iyi bildiğimiz için bizim sorumluluğumuz gerçekleri size anlatmak. Ama seçim hakkı size aittir.

SİBEL: Murat haklı.

TOLGA: Murat yanında bir kitap getirmişsin, bugün hangi konuyu konuşacağız?

MURAT: Bu kitap Kuran. Daha önce size Kuran'dan verdiğim örnekleri hep ezberden okumuştum bu sefer siz de okuyup kendi gözlerinizle görün diye yanımda getirdim. Bugün eğer siz de kabul ederseniz insanların maddesel dünyanın gerçek mahiyetini bilmeden davranınca hangi güç durumlarda kaldıkları ve gerçeği öğrenince gösterdikleri tepkilerin sebepleri hakkında konuşalım.

SİBEL: Bunlar aynı zamanda benim sorularımın da cevabı.

TOLGA: Anlatacaklarını duymak için sabırsızlanıyorum.

MURAT: Şimdi size Kuran'dan bazı ayetler okuyacağım. Bu ayetler üzerine konuşurken iki gündür konuştuğumuz bütün konuları bir daha gözden geçirmiş olacağız. Şu ana kadar konuştuklarımız hakkında eğer bir tereddüt taşıyorsanız bunu da söylemenin tam sırası.

TOLGA: Ben öğrendiğim şeyler karşısında söyleyecek bir şey bulamıyorum. Hem gözümün önünde duran gerçeği öğrendim hem de bütün hayata bakışım tersine döndü. İnsan düşündükçe bu konuyu hayatının her alanına yayma imkanı buluyor. Yaşadığım her an benim için önemli, anlamlı bir hale geldi. Herşeyi bir mucize gibi görmeye başladım. Ama çok eksiğim olduğunun da farkındayım.

SİBEL: Ben zaten inançlı bir insandım ama benim inanç olarak gördüğüm şeyle, gerçekten Allah'a iman etmek, O'nu her yerde görmek, O'nun bütün varlığının, gücünün, sıfatlarının farkına varmak arasında çok büyük bir fark var. Ben sadece başıma bir iş geldiğinde ya da bir sınava gireceğim zaman dua ederdim. Ramazan gelince ailece oruç tutardık, bazen de ölümü hatırlayıp korku duyardım ama şimdi Allah'ı çok daha fazla anmam ve düşünmem gerektiğini anlıyorum. Çevremdeki insanların hemen hemen hepsi bu şekilde yaşıyor, bu şekilde düşünüyor. Ben bir an önce herşeyi öğrenip aileme, dostlarıma anlatmak istiyorum. Zaten bir iki gündür bende bir değişiklik olduğunun da farkındalar.

MURAT: Sabri Bey...

SABRİ: Ben bu konuda konuşmak istemiyordum ama yine de söyleyeyim. Tamam teknik olarak hiçbir şüphem kalmadı ama bu öğrendiğim şeyleri günlük hayata geçirmekte biraz zorlandım. Yani uğraştığım, zihnimi meşgul eden o kadar çok konu var ki bu gerçeği aklımda tutamıyorum.

MURAT: İsterseniz bu söylediklerinizi aklınızda tutun, birazdan konuşalım.

SABRİ: Nasıl istersen.

MURAT: Daha önce söylediğim gibi, Kuran'da Allah'ın tek güç sahibi olduğu, herşeyi sarıp kuşattığı ve herşeyin tek hakimi olduğu konusunda çok sayıda ayet var. Ben size bunlardan bazılarını okuyacağım. İlk önce Bakara Suresi'nin 255. ayetini okuyorum:

> **"Allah... O'ndan başka ilah yoktur. Diridir, kaimdir. O'nu uyuklama ve uyku tutmaz. Göklerde ve yerde ne varsa hepsi O'nundur. İzni olmaksızın O'nun katında şefaatte bulunacak kimdir? O, önlerindekini ve arkalarındakini bilir. (Onlar ise) Dilediği kadarının dışında, O'nun ilminden hiçbir şeyi kavrayıp-kuşatamazlar. O'nun kürsüsü bütün gökleri ve yeri kaplayıp-kuşatmıştır. Onların korunması O'na güç gelmez. O, pek yücedir, pek büyüktür."**

Bu ayet ve bu konudaki diğer ayetlerde Allah'ın sıfatları belirtiliyor ve az önce konuştuğumuz, halk arasında yanlış bilinen anlayışın aksine, Allah'ın her an her olayı kontrol ettiği, her an her yerde olduğu ve mutlak varlığı belirtiliyor. Bu konuyla ilgili diğer bir ayette, Bakara Suresi'nin 115. ayetinde de, **"Doğu da Allah'ındır, batı da. Her nereye dönerseniz Allah'ın yüzü (kıblesi) orasıdır. Şüphesiz ki Allah kuşatandır, bilendir"** deniliyor.

SİBEL: Bir Müslüman olmama rağmen bugüne kadar bir kere bile Kuran'ı okumadım. Bu konunun Kuran'da bu kadar açık anlatıldığını da tahmin etmiyordum.

MURAT: İnsanlar doğruları öğrenmek için Allah'ın insanlara indirdiği Kitabı okumak yerine kulaktan dolma bilgilere itibar ediyorlar. Oysa bu son derece hatalı bir davranış. Her insan Kuran'dan sorumludur ve Kuran'ı okumak, ayetlerini öğrenmek ve uygulamakla yükümlüdür. Ama zaten siz bunun önemini artık anladınız diye düşünüyorum.

SABRİ: İtiraf etmeliyim ki Sibel gibi ben de bu yaşıma kadar bir kere bile Kuran okumadım. Halbuki çok da imkanım olmuştu.

MURAT: Geç kalmış değilsiniz. Gerçeği öğrenmenin, hatadan dönmenin yaşı yok.

SABRİ: Haklısın.

MURAT: Bizi ve herşeyi yaratan Allah, Kuran ve elçileri vasıtasıyla bize doğru olanı, güzel olanı, yanlış ve kötü olanı açıkça bildirmiştir. Burada sadece birkaç tanesini okuduğumuz ayetlerin dışında, Kuran'da hayatımızın her yönünde bize rehberlik edecek, doğru yolu gösterecek öğütler vardır. İnsanın en önemli işi, Yaratıcısı'ndan gelen bütün öğütleri, emirleri, yasakları, mesajları en iyi şekilde öğrenip, anlayıp uygulamaya çalışmaktır. Bunun önünde bir mazeret olmaz. Aksi halde Nur Suresi'nin 39. ayetinde: **"İnkar edenler; onların amelleri dümdüz bir arazideki seraba benzer; susayan onu bir su sanır. Nihayet ona ulaştığında bir şey bulamaz ve yanında Allah'ı bulur. (Allah da) Onun hesabını tam olarak verir. Allah, hesabı çok seri görendir"** şeklinde belirtildiği gibi, hayal olan bir hayatı şuursuzca yaşayıp pişman olacağı bir sonla karşılaşması pek muhtemel olacaktır.

SABRİ: Arkadaşlar daha fazla tereddüt etmenin manasız olduğunu anlıyorum. Aslında üç gündür bu işin sonuçlarını tahmin ediyordum, konuştuğumuz şeylerde bir açık nokta, tek bir hata dahi bulamadım. Ve sonuçta tereddüt etmekle kendimi kandırdığımı anladım. Evet gerçeklerden korktuğumu itiraf etmem gerekiyor. Belki sizin kaybedecek fazla bir şeyiniz yok ama ben yıllardır sahip olduğum herşeyi bir anda kaybetmek istemiyordum. Benimkisi malını, mülkünü, çocuklarını, ailesini, işini, bir anda elinden kaçıran bir insanın mantıksız itirazlarından başka bir şey değildi ancak kendisini kandırmaya çalışan bir insanın bu tavrı gerçeği değiştirmiyor.

MURAT: Sabri Bey sizi tebrik ediyorum. İnanın sizin verdiğiniz tepkiyi veren insan sayısı çok az. Ancak bir şey yanlış anlaşılıyor galiba. Siz hiçbir şey kaybetmiş olmuyorsunuz. Aksine çok büyük bir kazanç içine giriyorsunuz. Çünkü sahip olduğunuz herşeyin size Allah tarafından verilmiş nimetler olduğunu anlıyorsunuz. Dünyadaki imtihan

ortamı içinde Allah'ın sizi bu güzel nimetlerle denediğini, bunları cenneti kazanmanız için bir araç olarak size verdiğini öğreniyorsunuz. Sakın unutmayın, herşeyi zihninde yaşadığını öğrenen bir insan aslında hiçbir şey kaybetmez, aksine olayların gerçek yüzünü anladığı için büyük bir kazanç elde eder. Mesela bir görüntü ile muhatap olduğunu, herşeyin Allah tarafından kendisine izlettirildiğini kavrayan bir insan bu bilgiye göre hareket edince, sahip olduğu şeylere layık oldukları kadar değer verir. Asıl rağbet etmesi gerekenin Rabbimiz olduğunu unutmaz. Üstelik herşeyin Allah'tan gelen bir nimet olduğunu bildiği için kendisine verilen tüm nimetlerden çok daha büyük bir haz duyar. Bu nimetlere durmaksızın şükreder. Ama aynı zamanda hepsinin bir deneme konusu olduğunu da bilir ve hiçbirini sahiplenmez, tutkuya, hırsa kapılmaz. Böylece Allah'ın istediği gibi bir hayat sürerek ölümden sonra daha güzel bir hayatı seyretmeye başlar.

SABRİ: Hiç bu açıdan düşünmemiştim.

MURAT: Enam Suresi'nin 70. ayetinde, Allah **"Dinlerini bir oyun ve eğlence (konusu) edinenleri ve dünya hayatı kendilerini mağrur kılanları bırak. Onunla (Kur'an'la) hatırlat ki, bir nefis, kendi kazandıklarıyla helake düşmesin; (böylesinin) Allah'tan başka ne bir velisi, ne bir şefaatçisi vardır; her türlü fidyeyi verse de kabul olunmaz. İşte onlar, kazandıkları nedeniyle helake uğrayanlardır"** şeklinde buyurmuştur. Bu ayetten anlaşılacağı gibi kibirli, kendini beğenmiş hatta kendini adeta bir ilah gibi gören bazı kişiler, aslında sinema perdesindeki bir görüntü gibi hayal olduklarını anladıklarında o gururun yerini büyük bir acizlik ve küçüklük duygusu alıyor. Dünya sevgisi ile gözü dönenler, sahip oldukları herşeyin bir hayal olduğunu görünce dünyanın, çocuklarının, makamlarının, servetlerinin, çevresinde güç sahibi olarak gördüğü arkadaşlarının hepsinin Allah'a ait olduğunu, Allah'ın hakimiyeti altında olduğunu anlayıp derinden sarsılıyorlar. Bu durumda da iki tane seçimleri oluyor. Ya madde ve dünyaya olan tutkuları sona eriyor ve Allah'a yöneliyorlar ya da tam tersine bu gerçeği unutmaya çalışıp dünyaya daha çok sarılıyorlar. Ama kendi kendilerini kandırdıklarını bildikleri için de hep huzursuz, gerilimli ve azap dolu bir yaşam sürüyorlar.

SABRİ: Ben doğru olanı seçiyorum Murat. Tabii ki gerçeklerden kaçmanın faydası olmadığını çok iyi anladım. Ama bu anlattıkların kalbimi daha da pekiştirdi.

MURAT: Gerçekten de siz doğru olanı seçmiş gözüküyorsunuz. Zaten güzel olan gerçek olandır.

SİBEL: Murat, gördüğü görüntüyü beyninin içinde gördüğünü anlamayan veya anlamazlıktan gelen birçok insan var bildiğim kadarıyla. Bunlar yazar, bilim adamı, profesör olarak itibar görüyor. Özellikle bu konuyu teknik yönden eksiksiz bilen bu kişiler,

bu konuyu anlatmıyorlar ya gizliyorlar ya da bu konuyu bilen bir insan gibi davranmıyorlar. Mesela tıp ve biyoloji alanında uzmanlaşmış kişiler bile bu konuyu bilmiyor mu?

MURAT: Sibel aslında bu sorunun cevabını biraz önce Sabri Bey verdi. Elbette birçok insan bu konuyu bir şekilde biliyor. Eğer bu konu tek başına görüntülerin beyinde olduğuyla sınırlı kalsaydı emin ol şu an herkes kabul ediyor olurdu. Ancak dış dünya ile muhatap olamadığını, herşeyi beyninin içinde algıladığını anlayan bir insan hemen ikinci aşamayı, yani bu görüntüleri Allah'ın yarattığını ister istemez fark ediyor. Bütün hayatını sahip olduğu ve arzu ettiği maddi değerlerin üzerine kurmuş bir insan bu durumda gerçekleri anlamazlıktan gelmeye yöneliyor. Çünkü bu gerçekler ona, Allah'ın ve buna bağlı olarak hesap gününün, cennet ve cehennemin varlığını da hatırlatıyor. Eğer karşımızdaki şuurlu ve vicdanlı bir insansa hayatını bu gerçeğe göre yeniden düzenliyor. Bu durumda bir sorun çıkmıyor ancak bazı insanlar bu olayı fark edince paniğe kapılıp kendilerini kandırmayı tercih ediyorlar. Bu gerçek onlara korku ve endişe veriyor. Sabri Bey'in de söylediği gibi sanki unutmakla veya gözünü kapatmakla gerçeklerden kurtulacaklarını düşünüyorlar. Gerçekleri kavrayamayan insanların durumuna Rum Suresi'nde şu şekilde dikkat çekiliyor:

> **"Onlar, dünya hayatından (yalnızca) dışta olanı bilirler. Ahiretten ise gafil olanlardır". (Rum Suresi, 7)**

SABRİ: Ben kendimden biliyorum, insan tutkularına esir oluyor. Yani bazı şeyleri fark ediyorsun ama sahiplendiğin şeylerin hiçbiri üzerinde bir hakimiyetin olmadığını, herşeyin seni de yaratmış olan Allah'ın kontrolü altında olduğunu düşünmek ilk anda biraz değişik oluyor. Bir de kendini çok güçlü, çok zeki, başarılı ve mevki sahibi bir işadamı olarak gördüğünde "başın göklerde oluyor". Böyle bir insana aslında "yaşadığın herşey zihninde, bu paraların, fabrikaların, işçilerin, sekreterlerin, malların, evlerin, arabaların asıllarıyla muhatap değilsin." dediğinde hırsları devreye giriyor.

MURAT: Yani, ayette **"Kadınlara, oğullara, kantar kantar yığılmış altın ve gümüşe, salma güzel atlara, hayvanlara ve ekinlere duyulan tutkulu şehvet insanlara 'süslü ve çekici' kılındı. Bunlar, dünya hayatının metaıdır. Asıl varılacak güzel yer Allah katında olandır." (Al-i İmran Suresi, 14)** şeklinde belirtildiği gibi.

SABRİ: Evet tam da ayette söylendiği gibi.

MURAT: Kuran'da şeytan anlatılırken onu azdırıp Allah'a isyan ettiren sebeplerin başında madde sevgisi ve mutlak varlık olma hırsı vurgulanmaktadır. Bu şeytani tutku insanı büyük bir hırsla dünyaya bağlamak ister. Hayal olmak "hiç"lik olmak, azametli, gururlu insanların asla kabul etmeyecekleri bir gerçektir. Öyle bir gerçek ki reddi mümkün

değil, yaşanarak ispatlanıyor ancak buna rağmen dünya hırsı ve onu kaybetme ihtimali bazı kişilerin bu apaçık hakikati düşünmesini engeller. Kuran'da şeytanın kendini beğenmişliği ve azgınlığı özellikle vurgulanmıştır. Bakın okuyorum:

"Onlar da İblis'in dışında secde ettiler. O secde edenlerden olmadı. (Allah) Dedi ki: Sana emrettiğimde seni secde etmekten alıkoyan neydi? (İblis) Dedi ki: Ben ondan daha hayırlıyım; Beni ateşten yarattın onu ise çamurdan yarattın." (Araf Suresi, 11-12)

SİBEL: Murat bu önemli gerçekleri bize sabırla anlattığın için sana çok teşekkür ediyorum. Bu konu üzerinde çok düşünmüştüm ve eksik kalan hiçbir detay olmamasını istiyorum. Allah'ın izniyle bugün aklımda hiçbir soru işareti, hiçbir belirsizlik kalmadı.

MURAT: Asıl ben bu güzel sohbet için teşekkür ederim. Ancak acele etme Sibel, hala anlatmak istediğim birkaç şey daha var. İsterseniz gelin biraz televizyonu açıp seyredelim. Bu konuyla ilgili birkaç örnek daha çıkabilir karşımıza.

TOLGA: Bakın en sevdiğim şov programı başladı. Televizyonda bir şov programı var, şimdi düşünüyorum da birisi buradaki sunucuya gidip gerçekleri anlatsa, yani bu seyircilerin, onu göklere çıkartan bu kalabalığın aslında beyninde olduğunu, alkış seslerinin, peşindeki sayısız gazetecinin, kendi güzelliğinin, malının, ailesinin de aynı şekilde zihninde canlanan görüntüler olduğunu, şu an aslında Allah'ın huzurunda olduğunu, herkesin övdüğü zekasının bile kendisine ait olmadığını söylese ne tepki verirdi merak ediyorum.

SİBEL: Herhalde o kadar hoşuna gitmezdi... Bak bu kanalda da ekonomi konusunda açık oturum var. Onların durumu daha da zor. Bütün ekonominin, paraların, bankaların, enflasyonun, müşterilerin, IMF'nin seyrettikleri bir görüntü olduğunu onlara nasıl anlatırsın bilmiyorum? Ciddi ciddi konuşuyorlar, çıkıp "bunlar sizin zihninizde, bu hırslardan uzaklaşın, yalnızca Allah'ın rızasını arayan bir yaşama yönelin." desen, elinden oyuncağı alınmış çocuk gibi kızabilirler...

MURAT: Evet haklısın Sibel. Bu insanların en büyük hatası, gerçekleri unutup dünyaya hırsla bağlanmaları. Halbuki insanlar Allah'a teslim olsa, O'na güvenip dayansalar, gerçeklerden kaçmayı bıraksalar çok mutlu, huzurlu olur ve güven içinde yaşarlar. Allah, Kendisi'ne yönelen insanlara daima doğru yolu gösterir, sorunları varsa en güzel çözümleri onlara verir. Bakın bu konuda bir ayet okumak istiyorum size:

...Kim Allah'tan korkup-sakınırsa, (Allah) ona bir çıkış yolu gösterir; Ve onu hesaba katmadığı bir yönden rızıklandırır. Kim de Allah'a tevekkül

ederse, O, ona yeter. Elbette Allah, kendi emrini yerine getirip-gerçekleştirendir… (Talak Suresi, 2-3)

SİBEL: Çok önemli bir gerçek bu. Yani şu televizyonda izlediğimiz insanlar dünyevi hırslarını bırakıp Allah'a yönelirlerse ancak içinde bulundukları sıkıntılı durumdan kurtulabilirler.

MURAT: Evet Sibel. Ayrıca biraz önce söylediğin gibi, bir hayalden başka bir şey olmayan şeyler sanki varmış gibi davranan bu insanlar, içinde bulundukları durumu fark etseler herhalde çok zor durumda kalırlar. Bir hayal peşinde ömrünü geçirip en sonunda durumu fark eden bir insanın pişmanlığını, küçük düşmüşlüğünü tarif etmek mümkün değil. Bakın Kehf Suresi'nde bu kişilerin durumu nasıl açıklanıyor:

De ki: "Davranış (ameller) bakımından en çok hüsrana uğrayacak olanları size haber vereyim mi? Onların, dünya hayatındaki bütün çabaları boşa gitmişken, kendilerini gerçekte güzel iş yapmakta sanıyorlar. (Kehf Suresi, 103-104)

SABRİ: Tüm hayatımı yeniden gözden geçirmem ve kendimi Allah'a teslim etmem gerektiğini artık çok iyi anlıyorum.

SİBEL: Ben de öğrendiklerimden sonra eski ben olmayacağım. Murat'ın söylediği gibi yeni bir hayata başlamış durumdayım. Öğrendiğim şeyleri düşünüp hayata geçireceğim. Allah'tan başka bir güç sahibi olmadığı için öncelikle O'nu tanımakla, O'na yakın olmakla ve O'nun istediği gibi davranmakla başlayacağım. Tabii tüm bunları yapabilmek için hemen bir Kuran alacağım ve Allah'ın benden istediklerini öğreneceğim.

TOLGA: Bu durumda demek ki hepimiz aynı fikirdeyiz. Şu üç gün içinde bütün dünyam, bütün planlarım değişti. Ben bir öğretim görevlisi olduğum için üzerimde ayrıca büyük bir sorumluluk da hissediyorum. Öğrendiğim bu gerçeği daha da derinleştirip bilmeyenlere anlatmak benim için en önemli vicdani sorumluluk haline geldi.

MURAT: Arkadaşlar, unutmayın ki birkaç gün içinde çok önemli gerçekler üzerinde konuştuk. Ben size bu gerçekleri anlatıyor gibi gözükmüş olabilirim. Oysaki ben de sizlerle birlikte dinledim. Hiçbir insanın konuşma, düşünme gücü yoktur. Allah insanın kaderinde neyi tespit etmişse onu konuşur ve onu düşünür. Allah bizlere bu konuşmalarla Kendi kudretini anlatmış, hatırlatmış oldu.

Bunu anladıktan sonra hepimiz O'ndan yardım dilemeli ve Hz. Süleyman gibi, **"Rabbim... bana hoşnut olacağın salih bir amelde bulunmamı ilham et ve beni rahmetinle salih kulların arasına kat" (Neml Suresi, 19)** diye dua etmeliyiz.

EVRİM YANILGISI

Darwinizm yani evrim teorisi yaratılış gerçeğini reddetmek maksadıyla ortaya atılmış, ancak başarılı olamamış bilim dışı bir safsatadan başka bir şey değildir. Canlılığın, cansız maddelerden tesadüflerle oluştuğunu iddia eden bu teori, evrenin Allah tarafından yaratılmış olduğunun ortaya çıkmasıyla, aslında yıkılmış durumdadır. Evreni yaratan ve en ince ayrıntısına kadar düzenleyen Allah'tır. O halde canlıların Allah tarafından yaratılmadıklarını, tesadüflerin ürünü olduklarını savunan evrim teorisinin de doğru olması mümkün değildir.

Nitekim evrim teorisini incelediğimizde, gerçekten bu teorinin bilimsel bulgular tarafından reddedildiğini görürüz. Canlılıkta var olan tasarım, cansız dünyadaki tasarımdan daha da kompleks ve çarpıcıdır. Örneğin cansız dünyada atomların ne kadar hassas dengelerle düzenlendiklerini inceleyebiliriz, dahası canlı dünyada bu atomların ne denli karmaşık tasarımlarla bir araya getirildiklerini, bunlar kullanılarak yapılan protein, enzim ve hücre gibi yapıların ne denli olağanüstü mekanizmalar olduklarını gözlemleyebiliriz.

İşte canlılıktaki bu olağanüstü tasarım, 20. yüzyılın sonunda Darwinizm'i geçersiz kılmış durumdadır.

Bu konuyu diğer bazı çalışmalarımızda çok ayrıntılı olarak ele aldık ve almaya devam ediyoruz. Ancak önemi açısından burada da özetlemekte yarar vardır.

Darwin'i Yıkan Zorluklar

Evrim teorisi, tarihi eski Yunan'a kadar uzanan bir öğreti olmasına karşın, kapsamlı olarak 19. yüzyılda ortaya atıldı. Teoriyi bilim dünyasının gündemine sokan en önemli gelişme, Charles Darwin'in 1859 yılında yayınlanan *Türlerin Kökeni* adlı kitabıydı. Darwin bu kitapta dünya üzerindeki farklı canlı türlerinin Allah tarafından ayrı ayrı yaratıldıklarına karşı çıkıyordu. Darwin'e göre, tüm türler ortak bir atadan geliyorlardı ve zaman içinde küçük değişimlerle farklılaşmışlardı.

Darwin'in teorisi, hiçbir somut bilimsel bulguya dayanmıyordu; kendisinin de kabul ettiği gibi sadece bir "mantık yürütme" idi. Hatta, Darwin'in kitabındaki "**Teorinin Zorlukları**" başlıklı uzun bölümde itiraf ettiği gibi, teori pek çok önemli soru karşısında açık veriyordu.

Darwin, teorisinin önündeki zorlukların gelişen bilim tarafından aşılacağını, yeni bilimsel bulguların teorisini güçlendireceğini umuyordu. Bunu kitabında sık sık belirtmişti. Ancak gelişen bilim, Darwin'in umutlarının tam aksine, teorinin temel iddialarını birer birer dayanaksız bırakmıştır.

Darwinizm'in bilim karşısındaki yenilgisi, üç temel başlıkta incelenebilir:

1) Teori, hayatın yeryüzünde ilk kez nasıl ortaya çıktığını asla açıklayamamaktadır.

2) Teorinin öne sürdüğü "evrim mekanizmaları"nın, gerçekte evrimleştirici bir etkiye sahip olduğunu gösteren hiçbir bilimsel bulgu yoktur.

3) Fosil kayıtları, evrim teorisinin öngörülerinin tam aksine bir tablo ortaya koymaktadır.

Bu bölümde, bu üç temel başlığı ana hatları ile inceleyeceğiz.

Aşılamayan İlk Basamak: Hayatın Kökeni

Evrim teorisi, tüm canlı türlerinin, bundan yaklaşık 3.8 milyar yıl önce ilkel dünyada ortaya çıkan tek bir canlı hücreden geldiklerini iddia etmektedir. Tek bir hücrenin nasıl olup da milyonlarca kompleks canlı türünü oluşturduğu ve eğer gerçekten bu tür bir evrim gerçekleşmişse neden bunun izlerinin fosil kayıtlarında bulunamadığı, teorinin açıklayamadığı sorulardır. Ancak tüm bunlardan önce, iddia edilen evrim sürecinin ilk basamağı üzerinde durmak gerekir. Sözü edilen o "ilk hücre" nasıl ortaya çıkmıştır?

Evrim teorisi, yaratılışı reddettiği, hiçbir doğaüstü müdahaleyi kabul etmediği için, o "ilk hücre"nin, hiçbir tasarım, plan ve düzenleme olmadan, doğa kanunları içinde rastlantısal olarak meydana geldiğini iddia eder. Yani teoriye göre, cansız madde tesadüfler sonucunda ortaya canlı bir hücre çıkarmış olmalıdır. Ancak bu, bilinen en temel biyoloji kanunlarına aykırı bir iddiadır.

"Hayat Hayattan Gelir"

Darwin, kitabında hayatın kökeni konusundan hiç söz etmemişti. Çünkü onun dönemindeki ilkel bilim anlayışı, canlıların çok basit bir yapıya sahip olduklarını varsayıyordu. Ortaçağ'dan beri inanılan "spontane jenerasyon" adlı teoriye göre, cansız maddelerin tesadüfen biraraya gelip, canlı bir varlık oluşturabileceklerine inanılıyordu. Bu dönemde böceklerin yemek artıklarından, farelerin de buğdaydan oluştuğu yaygın bir düşünceydi. Bunu ispatlamak için de ilginç deneyler yapılmıştı. Kirli bir paçavranın üzerine biraz buğday konmuş ve biraz beklendiğinde bu karışımdan farelerin oluşacağı sanılmıştı.

Etlerin kurtlanması da hayatın cansız maddelerden türeyebildiğine bir delil sayılıyordu. Oysa daha sonra anlaşılacaktı ki, etlerin üzerindeki kurtlar kendiliklerinden oluşmuyorlar, sineklerin getirip bıraktıkları gözle görülmeyen larvalardan çıkıyorlardı.

Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yazdığı dönemde ise, bakterilerin cansız maddeden oluşabildikleri inancı, bilim dünyasında yaygın bir kabul görüyordu.

Oysa Darwin'in kitabının yayınlanmasından beş yıl sonra, ünlü Fransız biyolog Louis Pasteur, evrime temel oluşturan bu inancı kesin olarak çürüttü. Pasteur yaptığı uzun çalışma ve deneyler sonucunda vardığı sonucu şöyle özetlemişti: "Cansız maddelerin hayat oluşturabileceği iddiası artık kesin olarak tarihe gömülmüştür." [11]

Evrim teorisinin savunucuları, Pasteur'ün bulgularına karşı uzun süre direndiler. Ancak gelişen bilim, canlı hücresinin karmaşık yapısını ortaya çıkardıkça, hayatın kendiliğinden oluşabileceği iddiasının geçersizliği daha da açık hale geldi.

20. Yüzyıldaki Sonuçsuz Çabalar

20. yüzyılda hayatın kökeni konusunu ele alan ilk evrimci, ünlü Rus biyolog Alexander Oparin oldu. Oparin, 1930'lu yıllarda ortaya attığı birtakım tezlerle, canlı hücresinin tesadüfen meydana gelebileceğini ispat etmeye çalıştı. Ancak bu çalışmalar başarısızlıkla sonuçlanacak ve Oparin şu itirafı yapmak zorunda kalacaktı: "**Maalesef hücrenin kökeni, evrim teorisinin tümünü içine alan en karanlık noktayı oluşturmaktadır**."[12]

Oparin'in yolunu izleyen evrimciler, hayatın kökeni konusunu çözüme kavuşturacak deneyler yapmaya çalıştılar. Bu deneylerin en ünlüsü, Amerikalı kimyacı Stanley Miller tarafından 1953 yılında düzenlendi. Miller, ilkel dünya atmosferinde olduğunu iddia ettiği gazları bir deney düzeneğinde birleştirerek ve bu karışıma enerji ekleyerek, proteinlerin yapısında kullanılan birkaç organik molekül (aminoasit) sentezledi.

O yıllarda evrim adına önemli bir aşama gibi tanıtılan bu deneyin geçerli olmadığı ve deneyde kullanılan atmosferin gerçek dünya koşullarından çok farklı olduğu, ilerleyen yıllarda ortaya çıkacaktı.[13]

Uzun süren bir sessizlikten sonra Miller'in kendisi de kullandığı atmosfer ortamının gerçekçi olmadığını itiraf etti.[14]

Hayatın kökeni sorununu açıklamak için 20. yüzyıl boyunca yürütülen tüm evrimci çabalar hep başarısızlıkla sonuçlandı. San Diego Scripps Enstitüsü'nden ünlü jeokimyacı Jeffrey Bada, evrimci Earth dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede bu gerçeği şöyle kabul eder:

> "Bugün, 20. yüzyılı geride bırakırken, hala, 20. yüzyıla girdiğimizde sahip olduğumuz **en büyük çözülmemiş problemle karşı karşıyayız: Hayat yeryüzünde nasıl başladı?** "[15]

Hayatın Kompleks Yapısı

Evrim teorisinin hayatın kökeni konusunda bu denli büyük bir açmaza girmesinin başlıca nedeni, en basit sanılan canlı yapıların bile inanılmaz derecede karmaşık yapılara sahip olmasıdır. Canlı hücresi, insanoğlunun yaptığı bütün teknolojik ürünlerden daha karmaşıktır. Öyle ki bugün dünyanın en gelişmiş laboratuvarlarında bile cansız maddeler bir araya getirilerek canlı bir hücre üretilememektedir.

Bir hücrenin meydana gelmesi için gereken şartlar, asla rastlantılarla açıklanamayacak kadar fazladır. Hücrenin en temel yapı taşı olan proteinlerin rastlantısal olarak sentezlenme ihtimali; 500 aminoasitlik ortalama bir protein için, 10^{950}'de 1'dir. Ancak matematikte 10^{50}'de 1'den küçük olasılıklar pratik olarak "imkansız" sayılırlar.

Hücrenin çekirdeğinde yer alan ve genetik bilgiyi saklayan DNA molekülü ise, inanılmaz bir bilgi bankasıdır. İnsan DNA'sının içerdiği bilginin, eğer kağıda dökülmeye kalkılsa, 500'er sayfadan oluşan 900 ciltlik bir kütüphane oluşturacağı hesaplanmaktadır.

Bu noktada çok ilginç bir ikilem daha vardır: DNA, yalnız birtakım özelleşmiş proteinlerin (enzimlerin) yardımı ile eşlenebilir. Ama bu enzimlerin sentezi de ancak DNA'daki bilgiler doğrultusunda gerçekleşir. Birbirine bağımlı olduklarından, eşlemenin meydana gelebilmesi için ikisinin de aynı anda var olmaları gerekir. Bu ise, hayatın kendiliğinden oluştuğu senaryosunu çıkmaza sokmaktadır. San Diego California Üniversitesi'nden ünlü evrimci Prof. Leslie Orgel, *Scientific American* dergisinin Ekim 1994 tarihli sayısında bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> "Son derece kompleks yapılara sahip olan proteinlerin ve nükleik asitlerin (RNA ve DNA) aynı yerde ve aynı zamanda rastlantısal olarak oluşmaları aşırı derecede ihtimal dışıdır. Ama bunların birisi olmadan diğerini elde etmek de mümkün değildir. Dolayısıyla insan, yaşamın kimyasal yollarla ortaya çıkmasının asla mümkün olmadığı sonucuna varmak zorunda kalmaktadır. "[16]

Kuşkusuz eğer hayatın doğal etkenlerle ortaya çıkması imkansız ise, bu durumda hayatın doğaüstü bir biçimde "yaratıldığını" kabul etmek gerekir. Bu gerçek, en temel amacı yaratılışı reddetmek olan evrim teorisini açıkça geçersiz kılmaktadır.

Evrimin Hayali Mekanizmaları

Darwin'in teorisini geçersiz kılan ikinci büyük nokta, teorinin "evrim mekanizmaları" olarak öne sürdüğü iki kavramın da gerçekte hiçbir evrimleştirici güce sahip olmadığının anlaşılmış olmasıdır.

Darwin, ortaya attığı evrim iddiasını tamamen "doğal seleksiyon" mekanizmasına bağlamıştı. Bu mekanizmaya verdiği önem, kitabının isminden de açıkça anlaşılıyordu: *Türlerin Kökeni, Doğal Seleksiyon Yoluyla...*

Doğal seleksiyon, doğal seçme demektir. Doğadaki yaşam mücadelesi içinde, doğal şartlara uygun ve güçlü canlıların hayatta kalacağı düşüncesine dayanır. Örneğin yırtıcı hayvanlar tarafından tehdit edilen bir geyik sürüsünde, daha hızlı koşabilen geyikler hayatta kalacaktır. Böylece geyik sürüsü, hızlı ve güçlü bireylerden oluşacaktır. Ama elbette bu mekanizma, geyikleri evrimleştirmez, onları başka bir canlı türüne, örneğin atlara dönüştürmez.

Dolayısıyla doğal seleksiyon mekanizması hiçbir evrimleştirici güce sahip değildir. Darwin de bu gerçeğin farkındaydı ve *Türlerin Kökeni* adlı kitabında "Faydalı değişiklikler oluşmadığı sürece doğal seleksiyon hiçbir şey yapamaz" demek zorunda kalmıştı.[17]

Lamarck'ın Etkisi

Peki bu "faydalı değişiklikler" nasıl oluşabilirdi? Darwin, kendi döneminin ilkel bilim anlayışı içinde, bu soruyu Lamarck'a dayanarak cevaplamaya çalışmıştı. Darwin'den önce yaşamış olan Fransız biyolog Lamarck'a göre, canlılar yaşamları sırasında geçirdikleri

fiziksel değişiklikleri sonraki nesle aktarıyorlar, nesilden nesile biriken bu özellikler sonucunda yeni türler ortaya çıkıyordu. Örneğin Lamarck'a göre zürafalar ceylanlardan türemişlerdi, yüksek ağaçların yapraklarını yemek için çabalarken nesilden nesile boyunları uzamıştı.

Darwin de benzeri örnekler vermiş, örneğin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, yiyecek bulmak için suya giren bazı ayıların zamanla balinalara dönüştüğünü iddia etmişti.[18]

Ama Mendel'in keşfettiği ve 20. yüzyılda gelişen genetik bilimiyle kesinleşen kalıtım kanunları, kazanılmış özelliklerin sonraki nesillere aktarılması efsanesini kesin olarak yıktı. Böylece **doğal seleksiyon "tek başına" ve dolayısıyla tümüyle etkisiz bir mekanizma olarak kalmış oluyordu**.

Neo-Darwinizm ve Mutasyonlar

Darwinistler ise bu duruma bir çözüm bulabilmek için 1930'ların sonlarında, "Modern Sentetik Teori"yi, ya da daha yaygın ismiyle Neo-Darwinizm'i ortaya attılar. Neo-Darwinizm, doğal seleksiyonun yanına "faydalı değişiklik sebebi" olarak mutasyonları, yani canlıların genlerinde radyasyon gibi dış etkiler ya da kopyalama hataları sonucunda oluşan bozulmaları ekledi.

Bugün de hala dünyada evrim adına geçerliliğini koruyan model Neo-Darwinizm'dir. Teori, yeryüzünde bulunan milyonlarca canlı türünün, bu canlıların, kulak, göz, akciğer, kanat gibi sayısız kompleks organlarının "mutasyonlara", yani genetik bozukluklara dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmektedir. Ama teoriyi çaresiz bırakan açık bir bilimsel gerçek vardır: **Mutasyonlar canlıları geliştirmezler, aksine her zaman için canlılara zarar verirler.**

Bunun nedeni çok basittir: DNA çok kompleks bir düzene sahiptir. Bu molekül üzerinde oluşan herhangi rastgele bir etki ancak zarar verir. Amerikalı genetikçi B. G. Ranganathan bunu şöyle açıklar:

> **"Mutasyonlar küçük, rastgele ve zararlıdırlar**. Çok ender olarak meydana gelirler ve en iyi ihtimalle etkisizdirler. Bu üç özellik, mutasyonların evrimsel bir gelişme meydana getiremeyeceğini gösterir. Zaten yüksek derecede özelleşmiş bir organizmada meydana gelebilecek rastlantısal bir değişim, ya etkisiz olacaktır ya da zararlı. Bir kol saatinde meydana gelecek rastgele bir değişim kol saatini geliştirmeyecektir. Ona büyük ihtimalle zarar verecek veya en iyi ihtimalle etkisiz olacaktır. Bir deprem bir şehri geliştirmez, ona yıkım getirir."[19]

Nitekim bugüne kadar hiçbir yararlı, yani genetik bilgiyi geliştiren mutasyon örneği gözlemlenmedi. Tüm mutasyonların zararlı olduğu görüldü. Anlaşıldı ki, evrim teorisinin "evrim mekanizması" olarak gösterdiği mutasyonlar, gerçekte canlıları sadece tahrip eden, sakat bırakan bir genetik olaydır. (İnsanlarda mutasyonun en sık görülen etkisi de kanserdir.) Elbette tahrip edici bir mekanizma "evrim mekanizması" olamaz. Doğal

seleksiyon ise, Darwin'in de kabul ettiği gibi, "tek başına hiçbir şey yapamaz." Bu gerçek bizlere doğada hiçbir "evrim mekanizması" olmadığını göstermektedir. Evrim mekanizması olmadığına göre de, evrim denen hayali süreç yaşanmış olamaz.

Fosil Kayıtları: Ara Formlardan Eser Yok

Evrim teorisinin iddia ettiği senaryonun yaşanmış olmadığının en açık göstergesi ise fosil kayıtlarıdır.

Evrim teorisine göre bütün canlılar birbirlerinden türemişlerdir. Önceden var olan bir canlı türü, zamanla bir diğerine dönüşmüş ve bütün türler bu şekilde ortaya çıkmışlardır. Teoriye göre bu dönüşüm yüz milyonlarca senelik uzun bir zaman dilimini kapsamış ve kademe kademe ilerlemiştir.

Bu durumda, iddia edilen uzun dönüşüm süreci içinde sayısız "ara türler"in oluşmuş ve yaşamış olmaları gerekir.

Örneğin geçmişte, balık özelliklerini hala taşımalarına rağmen, bir yandan da bazı sürüngen özellikleri kazanmış olan yarı balık-yarı sürüngen canlılar yaşamış olmalıdır. Ya da sürüngen özelliklerini taşırken, bir yandan da bazı kuş özellikleri kazanmış sürüngen-kuşlar ortaya çıkmış olmalıdır. Bunlar, bir geçiş sürecinde oldukları için de, sakat, eksik, kusurlu canlılar olmalıdır. Evrimciler geçmişte yaşamış olduklarına inandıkları bu teorik yaratıklara "**ara-geçiş formu**" adını verirler.

Eğer gerçekten bu tür canlılar geçmişte yaşamışlarsa bunların sayılarının ve çeşitlerinin milyonlarca hatta milyarlarca olması gerekir. Ve bu ucube canlıların kalıntılarına mutlaka fosil kayıtlarında rastlanması gerekir. Darwin, *Türlerin Kökeni*'nde bunu şöyle açıklamıştır:

> "Eğer teorim doğruysa, türleri birbirine bağlayan **sayısız ara-geçiş çeşitleri mutlaka yaşamış olmalıdır**... Bunların yaşamış olduklarının kanıtları da sadece fosil kalıntıları arasında bulunabilir."[20]

Darwin'in Yıkılan Umutları

Ancak 19. yüzyılın ortasından bu yana dünyanın dört bir yanında hummalı fosil araştırmaları yapıldığı halde bu ara geçiş formlarına rastlanamamıştır. Yapılan kazılarda ve araştırmalarda elde edilen bütün bulgular, evrimcilerin beklediklerinin aksine, canlıların yeryüzünde birdenbire, eksiksiz ve kusursuz bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermiştir.

Ünlü İngiliz paleontolog (fosil bilimci) Derek W. Ager, bir evrimci olmasına karşın bu gerçeği şöyle itiraf eder:

> "Sorunumuz şudur: Fosil kayıtlarını detaylı olarak incelediğimizde, türler ya da sınıflar seviyesinde olsun, sürekli olarak aynı gerçekle karşılaşırız; **kademeli evrimle gelişen değil, aniden yeryüzünde oluşan gruplar görürüz."**[21]

Yani fosil kayıtlarında, tüm canlı türleri, aralarında hiçbir geçiş formu olmadan eksiksiz biçimleriyle aniden ortaya çıkmaktadırlar. Bu, Darwin'in öngörülerinin tam aksidir. Dahası, bu canlı türlerinin yaratıldıklarını gösteren çok güçlü bir delildir. Çünkü bir canlı türünün, kendisinden evrimleştiği hiçbir atası olmadan, bir anda ve kusursuz olarak ortaya çıkmasının tek açıklaması, o türün yaratılmış olmasıdır. Bu gerçek, ünlü evrimci biyolog Douglas Futuyma tarafından da kabul edilir:

> **Yaratılış ve evrim, yaşayan canlıların kökeni hakkında yapılabilecek yegane iki açıklamadır.** Canlılar dünya üzerinde ya tamamen mükemmel ve eksiksiz bir biçimde ortaya çıkmışlardır ya da böyle olmamıştır. Eğer böyle olmadıysa, bir değişim süreci sayesinde kendilerinden önce var olan bazı canlı türlerinden evrimleşerek meydana gelmiş olmalıdırlar. Ama eğer eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıkmışlarsa, o halde sonsuz güç sahibi bir akıl tarafından yaratılmış olmaları gerekir.[22]

Fosiller ise, canlıların yeryüzünde eksiksiz ve mükemmel bir biçimde ortaya çıktıklarını göstermektedir. Yani **"türlerin kökeni", Darwin'in sandığının aksine, evrim değil yaratılıştır.**

İnsanın Evrimi Masalı

Evrim teorisini savunanların en çok gündeme getirdikleri konu, insanın kökeni konusudur. Bu konudaki Darwinist iddia, bugün yaşayan modern insanın maymunsu birtakım yaratıklardan geldiğini varsayar. 4-5 milyon yıl önce başladığı varsayılan bu süreçte, modern insan ile ataları arasında bazı "ara form"ların yaşadığı iddia edilir. Gerçekte tümüyle hayali olan bu senaryoda dört temel "kategori" sayılır:

1— Australopithecus
2— Homo habilis
3— Homo erectus
4— Homo sapiens

Evrimciler, insanların sözde ilk maymunsu atalarına "güney maymunu" anlamına gelen "Australopithecus" ismini verirler. Bu canlılar gerçekte soyu tükenmiş bir maymun türünden başka bir şey değildir. Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard gibi İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomistin Australopithecus örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar, bu canlıların sadece soyu tükenmiş bir maymun türüne ait olduklarını ve insanlarla hiçbir benzerlik taşımadıklarını göstermiştir.[23]

İnsan evriminin bir sonraki safhasını da evrimciler, "homo" yani insan olarak sınıflandırırlar. İddiaya göre homo serisindeki canlılar, Australopithecuslar'dan daha gelişmişlerdir. Evrimciler, bu farklı canlılara ait fosilleri ardı ardına dizerek hayali bir evrim şeması oluştururlar. Bu şema hayalidir, çünkü gerçekte bu farklı sınıfların arasında evrimsel bir ilişki olduğu asla ispatlanamamıştır. Evrim teorisinin 20. yüzyıldaki en önemli savunucularından biri olan Ernst Mayr, "Homo sapiens'e uzanan zincir gerçekte kayıptır" diyerek bunu kabul eder.[24]

Evrimciler "Australopithecus > Homo habilis > Homo erectus > Homo sapiens" sıralamasını yazarken, bu türlerin her birinin, bir sonrakinin atası olduğu izlenimini verirler. Oysa paleoantropologların son bulguları, Australopithecus, Homo habilis ve Homo erectus'un dünya'nın farklı bölgelerinde aynı dönemlerde yaşadıklarını göstermektedir.[25]

Dahası Homo erectus sınıflamasına ait insanların bir bölümü çok modern zamanlara kadar yaşamışlar, Homo sapiens neandertalensis ve Homo sapiens sapiens (modern insan) ile aynı ortamda yan yana bulunmuşlardır.[26]

Bu ise elbette bu sınıfların birbirlerinin ataları oldukları iddiasının geçersizliğini açıkça ortaya koymaktadır. Harvard Üniversitesi paleontologlarından Stephen Jay Gould, kendisi de bir evrimci olmasına karşın, Darwinist teorinin içine girdiği bu çıkmazı şöyle açıklar:

> "Eğer birbiri ile paralel bir biçimde yaşayan üç farklı hominid (insanımsı) çizgisi varsa, o halde bizim soy ağacımıza ne oldu? Açıktır ki bunların biri diğerinden gelmiş olamaz. Dahası, biri diğeriyle karşılaştırıldığında evrimsel bir gelişme trendi göstermemektedirler."[27]

Kısacası, medyada ya da ders kitaplarında yer alan hayali birtakım "yarı maymun, yarı insan" canlıların çizimleriyle, yani sırf propaganda yoluyla ayakta tutulmaya çalışılan insanın evrimi senaryosu, hiçbir bilimsel temeli olmayan bir masaldan ibarettir.

Bu konuyu uzun yıllar inceleyen, özellikle Australopithecus fosilleri üzerinde 15 yıl araştırma yapan İngiltere'nin en ünlü ve saygın bilim adamlarından Lord Solly Zuckerman, bir evrimci olmasına rağmen, ortada maymunsu canlılardan insana uzanan gerçek bir soy ağacı olmadığı sonucuna varmıştır.

Zuckerman bir de ilginç bir "bilim skalası" yapmıştır. Bilimsel olarak kabul ettiği bilgi dallarından, bilim dışı olarak kabul ettiği bilgi dallarına kadar bir yelpaze oluşturmuştur. Zuckerman'ın bu tablosuna göre en "bilimsel" -yani somut verilere dayanan- bilgi dalları kimya ve fiziktir. Yelpazede bunlardan sonra biyoloji bilimleri, sonra da sosyal bilimler gelir. Yelpazenin en ucunda, yani en "bilim dışı" sayılan kısımda ise, Zuckerman'a göre, telepati,

altıncı his gibi "duyum ötesi algılama" kavramları ve bir de "insanın evrimi" vardır! Zuckerman, yelpazenin bu ucunu şöyle açıklar:

> "Objektif gerçekliğin alanından çıkıp da, biyolojik bilim olarak varsayılan bu alanlara—yani duyum ötesi algılamaya ve insanın fosil tarihinin yorumlanmasına—girdiğimizde, evrim teorisine inanan bir kimse için herşeyin mümkün olduğunu görürüz. Öyle ki teorilerine kesinlikle inanan bu kimselerin çelişkili bazı yargıları aynı anda kabul etmeleri bile mümkündür."[28]

İşte insanın evrimi masalı da, teorilerine körü körüne inanan birtakım insanların buldukları bazı fosilleri ön yargılı bir biçimde yorumlamalarından ibarettir.

Göz ve Kulaktaki Teknoloji

Evrim teorisinin kesinlikle açıklama getiremeyeceği bir diğer konu ise göz ve kulaktaki üstün algılama kalitesidir.

Gözle ilgili konuya geçmeden önce "nasıl görürüz" sorusuna kısaca cevap verelim. Bir cisimden gelen ışınlar gözde retinaya ters olarak düşerler. Bu ışınlar, buradaki hücreler tarafından elektrik sinyallerine dönüştürülür ve beynin arka kısmındaki görme merkezi denilen küçücük bir noktaya ulaşırlar. Bu elektrik sinyalleri bir dizi işlemden sonra beyindeki bu merkezde görüntü olarak algılanır. Bu bilgiden sonra şimdi düşünelim:

Beyin ışığa kapalıdır. Yani beynin içi kapkaranlıktır, ışık beynin bulunduğu yere kadar giremez. Görüntü merkezi denilen yer kapkaranlık, ışığın asla ulaşmadığı, belki de hiç karşılaşmadığınız kadar karanlık bir yerdir. Ancak siz bu zifiri karanlıkta ışıklı, pırıl pırıl bir dünyayı seyretmektesiniz.

Üstelik bu o kadar net ve kaliteli bir görüntüdür ki 21. yüzyıl teknolojisi bile bu netliği her türlü imkana rağmen sağlayamamıştır. Örneğin şu anda okuduğunuz kitaba, kitabı tutan ellerinize bakın, sonra başınızı kaldırın ve çevrenize bakın. Bu gördüğünüz netlikte ve kalitedeki bir görüntüyü başka bir yerde gördünüz mü? Bu kadar net bir görüntüyü size dünyanın bir numaralı televizyon şirketinin ürettiği en gelişmiş televizyon ekranı dahi veremez. 100 yıldır binlerce mühendis bu netliğe ulaşmaya çalışmaktadır. Bunun için fabrikalar, dev tesisler kurulmakta, araştırmalar yapılmakta, planlar ve tasarımlar geliştirilmektedir. Yine bir TV ekranına bakın, bir de şu anda elinizde tuttuğunuz bu kitaba. Arada büyük bir netlik ve kalite farkı olduğunu göreceksiniz. Üstelik, TV ekranı size iki boyutlu bir görüntü gösterir, oysa siz üç boyutlu, derinlikli bir perspektifi izlemektesiniz.

Uzun yıllardır, onbinlerce mühendis üç boyutlu TV yapmaya, gözün görme kalitesine ulaşmaya çalışmaktalar. Evet üç boyutlu bir televizyon sistemi yapabildiler ama onu da gözlük takmadan üç boyutlu görmek mümkün değil, kaldı ki bu suni bir üç boyuttur. Arka taraf daha bulanık, ön taraf ise kağıttan dekor gibi durur. Hiçbir zaman gözün gördüğü kadar net ve kaliteli bir görüntü oluşmaz. Kamerada da, televizyonda da mutlaka görüntü kaybı meydana gelir.

İşte evrimciler, bu kaliteli ve net görüntüyü oluşturan mekanizmanın tesadüfen oluştuğunu iddia etmektedirler. Şimdi biri size, odanızda duran televizyon tesadüfler sonucunda oluştu, atomlar biraraya geldiler ve bu görüntü oluşturan aleti meydana getirdiler dese ne düşünürsünüz? Binlerce kişinin biraraya gelip yapamadığını şuursuz atomlar nasıl yapsın?

Gözün gördüğünden daha ilkel olan bir görüntüyü oluşturan alet tesadüfen oluşamıyorsa, gözün ve gözün gördüğü görüntünün de tesadüfen oluşamayacağı çok açıktır. Aynı durum kulak için de geçerlidir. Dış kulak, çevredeki sesleri kulak kepçesi vasıtasıyla toplayıp orta kulağa iletir; orta kulak aldığı ses titreşimlerini güçlendirerek iç kulağa aktarır; iç kulak da bu titreşimleri elektrik sinyallerine dönüştürerek beyne gönderir. Aynen görmede olduğu gibi duyma işlemi de beyindeki duyma merkezinde gerçekleşir.

Gözdeki durum kulak için de geçerlidir, yani beyin ışık gibi sese de kapalıdır, ses geçirmez. Dolayısıyla dışarısı ne kadar gürültülü de olsa beynin içi tamamen sessizdir. Buna rağmen en net sesler beyinde algılanır. Ses geçirmeyen beyninizde bir orkestranın senfonilerini dinlersiniz, kalabalık bir ortamın tüm gürültüsünü duyarsınız. Ama o anda hassas bir cihazla beyninizin içindeki ses düzeyi ölçülse, burada keskin bir sessizliğin hakim olduğu görülecektir.

Net bir görüntü elde edebilmek ümidiyle teknoloji nasıl kullanılıyorsa, ses için de aynı çabalar onlarca yıldır sürdürülmektedir. Ses kayıt cihazları, müzik setleri, birçok elektronik alet, sesi algılayan müzik sistemleri bu çalışmalardan bazılarıdır. Ancak, tüm teknolojiye, bu teknolojide çalışan binlerce mühendise ve uzmana rağmen kulağın oluşturduğu netlik ve kalitede bir sese ulaşılamamıştır. En büyük müzik sistemi şirketinin ürettiği en kaliteli müzik setini düşünün. Sesi kaydettiğinde mutlaka sesin bir kısmı kaybolur veya az da olsa mutlaka parazit oluşur veya müzik setini açtığınızda daha müzik başlamadan bir cızırtı mutlaka duyarsınız. Ancak insan vücudundaki teknolojinin ürünü olan sesler son derece net ve kusursuzdur. Bir insan kulağı, hiçbir zaman müzik setinde olduğu gibi cızırtılı veya parazitli algılamaz; ses ne ise tam ve net bir biçimde onu algılar. Bu durum, insan yaratıldığı günden bu yana böyledir.

Şimdiye kadar insanoğlunun yaptığı hiçbir görüntü ve ses cihazı, göz ve kulak kadar hassas ve başarılı birer algılayıcı olamamıştır.

Ancak görme ve işitme olayında, tüm bunların ötesinde çok daha büyük bir gerçek daha vardır.

Beynin İçinde Gören ve Duyan Şuur Kime Aittir?

Beynin içinde, ışıl ışıl renkli bir dünyayı seyreden, senfonileri, kuşların cıvıltılarını dinleyen, gülü koklayan kimdir?

İnsanın gözlerinden, kulaklarından, burnundan gelen uyarılar, elektrik sinyali olarak beyne gider. Biyoloji, fizyoloji veya biyokimya kitaplarında bu görüntünün beyinde nasıl oluştuğuna dair birçok detay okursunuz. Ancak, bu konu hakkındaki en önemli gerçeğe hiçbir yerde rastlayamazsınız: Beyinde, bu elektrik sinyallerini görüntü, ses, koku ve his olarak algılayan kimdir? Beynin içinde göze, kulağa, burna ihtiyaç duymadan tüm bunları algılayan bir şuur bulunmaktadır. Bu şuur kime aittir?

Elbette bu şuur beyni oluşturan sinirler, yağ tabakası ve sinir hücrelerine ait değildir. İşte bu yüzden, herşeyin maddeden ibaret olduğunu zanneden Darwinist-materyalistler bu sorulara hiçbir cevap verememektedirler.

Çünkü bu şuur, Allah'ın yaratmış olduğu ruhtur. Ruh, görüntüyü seyretmek için göze, sesi duymak için kulağa ihtiyaç duymaz. Bunların da ötesinde düşünmek için beyne ihtiyaç duymaz.

Bu açık ve ilmi gerçeği okuyan her insanın, beynin içindeki birkaç santimetreküplük, kapkaranlık mekana tüm kainatı üç boyutlu, renkli, gölgeli ve ışıklı olarak sığdıran Yüce Allah'ı düşünüp, O'ndan korkup, O'na sığınması gerekir.

Materyalist Bir İnanç

Buraya kadar incelediklerimiz, evrim teorisinin bilimsel bulgularla açıkça çelişen bir iddia olduğunu göstermektedir. Teorinin hayatın kökeni hakkındaki iddiası bilime aykırıdır, öne sürdüğü evrim mekanizmalarının hiçbir evrimleştirici etkisi yoktur ve fosiller teorinin gerektirdiği ara formların yaşamadıklarını göstermektedir. Bu durumda, elbette, evrim teorisinin bilime aykırı bir düşünce olarak bir kenara atılması gerekir. Nitekim tarih boyunca dünya merkezli evren modeli gibi pek çok düşünce, bilimin gündeminden çıkarılmıştır.

Ama evrim teorisi ısrarla bilimin gündeminde tutulmaktadır. Hatta bazı insanlar teorinin eleştirilmesini "bilime saldırı" olarak göstermeye bile çalışmaktadırlar. Peki neden?...

Bu durumun nedeni, evrim teorisinin bazı çevreler için, kendisinden asla vazgeçilemeyecek dogmatik bir inanış oluşudur. Bu çevreler, materyalist felsefeye körü körüne bağlıdırlar ve Darwinizm'i de doğaya getirilebilecek yegane materyalist açıklama olduğu için benimsemektedirler.

Bazen bunu açıkça itiraf da ederler. Harvard Üniversitesi'nden ünlü bir genetikçi ve aynı zamanda önde gelen bir evrimci olan Richard Lewontin, "önce materyalist, sonra bilim adamı" olduğunu şöyle itiraf etmektedir:

> "Bizim materyalizme bir inancımız var, 'a priori' (önceden kabul edilmiş, doğru varsayılmış) bir inanç bu. Bizi dünyaya materyalist bir açıklama getirmeye zorlayan şey, bilimin yöntemleri ve kuralları değil. Aksine, **materyalizme olan 'a priori' bağlılığımız nedeniyle, dünyaya materyalist bir açıklama getiren araştırma yöntemlerini ve kavramları kurguluyoruz. Materyalizm mutlak doğru olduğuna göre de, İlahi bir açıklamanın sahneye girmesine izin veremeyiz."**[29]

Bu sözler, Darwinizm'in, materyalist felsefeye bağlılık uğruna yaşatılan bir dogma olduğunun açık ifadeleridir. Bu dogma, maddeden başka hiçbir varlık olmadığını varsayar. Bu nedenle de cansız, bilinçsiz maddenin, hayatı yarattığına inanır. Milyonlarca farklı canlı türünün; örneğin kuşların, balıkların, zürafaların, kaplanların, böceklerin, ağaçların, çiçeklerin, balinaların ve insanların maddenin kendi içindeki etkileşimlerle, yani yağan yağmurla, çakan şimşekle, cansız maddenin içinden oluştuğunu kabul eder. Gerçekte ise bu, hem akla hem bilime aykırı bir kabuldür. Ama Darwinistler, "İlahi bir açıklamanın sahneye girmemesi" için, bu kabulü savunmaya devam etmektedirler.

Canlıların kökenine materyalist bir ön yargı ile bakmayan herkes ise, şu açık gerçeği görecektir: Tüm canlılar, üstün bir güç, bilgi ve akla sahip olan bir Yaratıcı'nın eseridirler. Yaratıcı, tüm evreni yoktan var eden, en kusursuz biçimde düzenleyen ve tüm canlıları da yaratıp şekillendiren Allah'tır.

NOTLAR

2-R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9

4-Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabesi, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
5-Bertrand Russell, Rölativitenin Alfabesi, Onur Yayınları, 1974, s.161-162
6-Orhan Hançerlioğlu, Düşünce Tarihi, Remzi Kitabevi, İstanbul: 1987, s.447
7-Lincoln Barnett, Evren ve Einstein, Varlık Yayınları,Çev: Nail Bezel, s.20
8-R.L.Gregory, Eye and Brain: The Psychology of Seeing, Oxford University Press Inc. New York, 1990, s.9
9- Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
10-Karl Pribram, David Bohm, Marilyn Ferguson, Fritjof Capra, Holografik Evren I, Çev: Ali Çakıroğlu, Kuraldışı Yayınları, İstanbul: 1996, s.37
11 Sidney Fox, Klaus Dose, Molecular Evolution and The Origin of Life, New York: Marcel Dekker, 1977. s. 2
12 Alexander I. Oparin, Origin of Life, (1936) New York, Dover Publications, 1953 (Reprint), s.196
13 "New Evidence on Evolution of Early Atmosphere and Life", Bulletin of the American Meteorological Society, cilt 63, Kasım 1982, s. 1328-1330.
14 Stanley Miller, Molecular Evolution of Life: Current Status of the Prebiotic Synthesis of Small Molecules, 1986, s. 7
15 Jeffrey Bada, Earth, Şubat 1998, s. 40
16 Leslie E. Orgel, The Origin of Life on Earth, Scientific American, cilt 271, Ekim 1994, s. 78
17 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 189
18 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 184.
19 B. G. Ranganathan, Origins?, Pennsylvania: The Banner Of Truth Trust, 1988.
20 Charles Darwin, The Origin of Species: A Facsimile of the First Edition, Harvard University Press, 1964, s. 179
21 Derek A. Ager, "The Nature of the Fossil Record", Proceedings of the British Geological Association, cilt 87, 1976, s. 133
22 Douglas J. Futuyma, Science on Trial, New York: Pantheon Books, 1983. s. 197
23 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94; Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, cilt 258, s. 389

24 J. Rennie, "Darwin's Current Bulldog: Ernst Mayr", Scientific American, Aralık 1992
25 Alan Walker, Science, vol. 207, 1980, s. 1103; A. J. Kelso, Physical Antropology, 1st ed., New York: J. B. Lipincott Co., 1970, s. 221; M. D. Leakey, Olduvai Gorge, vol. 3, Cambridge: Cambridge University Press, 1971, s. 272
26 Time, Kasım 1996
27 S. J. Gould, Natural History, vol. 85, 1976, s. 30
28 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, s. 19
29 Richard Lewontin, "The Demon-Haunted World", The New York Review of Books, 9 Ocak, 1997, s. 28.